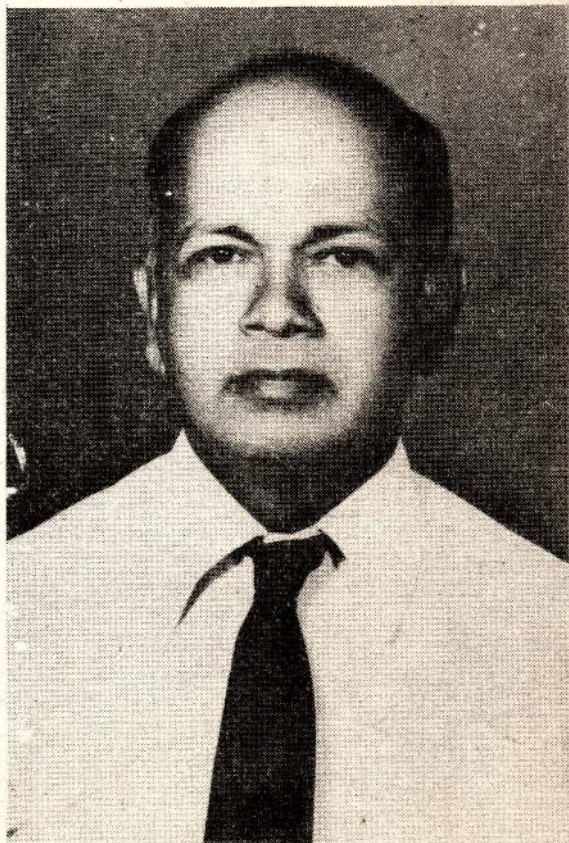

தமிழருவி
த. சண்முகசுந்தரத்தின்
கலை இலக்கியப்பணி
ஓர் அறிமுக ஆய்வு

கலைவாணி நடராஜா

6.1.99 கி.பி. பாஸ்பாஸ்கரன் - மி. குந்தி
 கி. குந்தி சண்முகம் சுவம் சி. கி. கி. பி.
 பெ. பி. பி. செ. செ. கி. கி. கி.

த. சண்முகசுந்தரத்தின்

கலை இலக்கியப்பணி ஓர் அறிமுக ஆய்வு

இவ்வாய்வுக் கட்டுரை, 1987 ஆம் ஆண்டு சிறப்புக் கலைமாணி இறுதியாண்டுத் தேர்வின் ஒரு பாடத்தினைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் தமிழ்த்துறைக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

செல்வி கலைவாணி நடராசா

தமிழ்த்துறை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை,

திருநெல்வேலி,

யாழ்ப்பாணம்.

வெளியீட்டு ஆண்டு: 1997

வெளியிட்டோர்:

MRS. GNANASAKTHY SHANMUGASUNTHARAM & FAMILY
33, BOYANNA ROAD,
GLENWAVERLY
VICTORIA - 3150
AUSTRALIA

திருமதி. ஞானசக்தி சண்முகசுந்தரமும் குடும்பத்தினரும்
மாவை.கந்தசுவாமி கோயிலடி
தெல்லிப்பழை
யாழ்ப்பாணம்
இலங்கை

அச்சிட்டோர்:

மாசறு

75, திருவல்லிக்கேணி நெடுஞ்சாலை
சென்னை 600 005
தொலைபேசி: 8555 426

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

முதலாம் இயல்

1. வாழ்க்கை வளம் 9-23

இரண்டாம் இயல்

2. கலைப்பாரம்பரிய மீட்டும் புத்தாக்கமும் 25-39
 2.i நாடகம் 26-27
 2.ii கிராமியத்துறை 27-32
 2.iii இசை 32-35
 35-39

மூன்றாம் இயல்

3. எழுத்து 41-61
 3.i கலை இலக்கியம் 42
 3.ii கட்டுரை / விமர்சனம் 42-50
 50-61

நான்காம் இயல்

4. புலமைச்செயற்பாடுகள் 63-68
 4.i கலை 64
 4.ii இலக்கியம் 64-65
 65-67
 4.iii கல்வி 67-68

ஐந்தாம் இயல்

- சண்முகசுந்தரத்தின் வாழ்க்கை நோக்கு 69-71

அடிக் குறிப்புகள்

73-75

பின்னிணைப்பு 1

1. சிறுகதைகளின் பட்டியல் 76-77
 76
 2. நாவலின் பட்டியல் 76
 3. நாடகங்களின் பட்டியல் 77

பின்னிணைப்பு 2

- நூற்பட்டியல் 77-78

1. The first part of the paper
is devoted to a general
survey of the subject.
The second part is devoted
to a detailed study of the
subject.

2. The second part of the paper

is devoted to a detailed study of the
subject.

3. The third part of the paper

is devoted to a detailed study of the
subject.

4. The fourth part of the paper

is devoted to a detailed study of the
subject.

5. The fifth part of the paper

is devoted to a detailed study of the
subject.

6. The sixth part of the paper

is devoted to a detailed study of the
subject.

7. The seventh part of the paper

is devoted to a detailed study of the
subject.

8. The eighth part of the paper

முன்னுரை

ஈழத்துக் கலை இலக்கியங்களில் விளிப்புணர்வு வந்த காலம் முதல் நாடகம், கிராமியக்கலை, நாட்டாரியல் போன்ற பாரம்பரியங்களைப் பிரக்ஞைபூர்வமாக வெளிப்படுத்தும் முயற்சி தொடங்கலாயிற்று. பலர் இத்துறையில் ஈடுபட்டுக் குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகள் புரிந்துள்ளனர். அத்தகையவர்களுள் ஒருவரான தெல்லிப்பளை மகாஜனாக்கல்லூரி ஆசிரியரும் அதிபருமான தம்பு சண்முகசுந்தரம் அவர்களின் ஆக்கங்கள், செயற்பாடுகள் தொடர்பான ஒரு அறிமுக ஆய்வாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

நாடகம், கிராமியக்கலை, நாட்டாரியல் முதலியவற்றை உரியவகையில் பேணும் முயற்சியும், அச்சவாகனம் ஏற்றியும், புதிய மேடைகளுக்கேற்பத் தயார்படுத்தி பரப்பும் முயற்சியும் கடந்த அரைநூற்றாண்டுக் காலத்தில் பலரால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளது. முகாந்திரம் தி. சதாசிவ ஐயர், வட்டுக்கோட்டை மு. இராமலிங்கம் என்போரும், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தனும் இத்துறைகளில் ஆற்றிவந்துள்ள பணிகள் வரலாற்றில் தனிக்கவனத்தைப் பெறத்தக்கவை. அவர்களைத் தொடர்ந்து இப்பணியில் ஈடுபட்டுப் படைப்பாளராகவும் பதிப்பித்து வெளியிடுபவராகவும், மதிப்பிடுபவராகவும் பலநிலைகளில் அயராது உழைத்தவர்களுள் ஒருவர் என்ற பெருமை த. சண்முகசுந்தரம் அவர்களுக்குரியது. அம்முயற்சி தொடர்பான ஓர் அறிமுகமும் மதிப்பீடும் இவ்வாய்வில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாய்வை நான் மேற்கொண்டபோது அவரது குடும்பத்தினரிடமிருந்து போதியளவு ஒத்துழைப்புக் கிடைத்தது. அவரது பல நூல்களையும்; பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்த ஆக்கங்கள் அடங்கிய ஒட்டுப் புத்தக தொகுதிகளையும் தந்துதவினர். இவை என் ஆய்விற்கான மூலாதாரங்களாக அமைகின்றன. அத்துடன் அன்னாரின் மறைவையொட்டி

நினைவு மலராக வெளிவந்த “தமிழருவி சண்முகசுந்தரம்” என்ற நூல் எனது ஆய்விற்குத் துணைபுரியும் கையேடாக அமைந்தது.

இவ்வாய்வுக் கட்டுரை ஐந்து இயல்களையும், பின்னிணைப்பையும், நூற்பட்டியலையும் கொண்டமைகிறது. முதலாம் இயல் அவரது வாழ்க்கை வளம் பற்றியது. அதில் அவரது பிறப்பு, கல்வி, தொழில், அவ்வப்போது ஈடுபட்டிருந்த துறைகள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் இயல் எவ்வாறு கலைப்பாரம்பரியங்களை மீட்டு, புத்தாக்கம் கொடுத்தார் என்பதைப் பற்றியதாகும். மூன்றாம் இயலில் அவர் எழுத்துத்துறைக்குச் செய்த பங்களிப்புப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. நான்காம் இயல், அவர் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த கலை, இலக்கியம், கல்வி பற்றிய துறைகள் பற்றியதாகும். ஐந்தாம் இயல் அவரது வாழ்க்கை நோக்குப் பற்றியது. பின்னிணைப்பில் இவரது சிறுகதை, நாவல், நாடகங்களினது பட்டியலும், இவரது நூலாக்கப்பட்டியலும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாய்வுக் கட்டுரையினை பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களது வழிகாட்டலின் கீழ் மேற்கொண்டேன். இவர் இக்கட்டுரை எவ்வாறு எழுதப்படல் வேண்டுமென்பது பற்றிய விளக்கங்களை அளித்தார். மேலும் இக்கட்டுரை தொடர்பான விபரங்களைக் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் அவர்களிடமிருந்தும் அவ்வப்போது பெற்றுக்கொண்டேன்.

வாழ்க்கைவளம் தொடர்பான தகவல்களை மயிலங்கூடலூர் பி. நடராஜன் தந்துதவினார். இக்கட்டுரைக்கான ஏனைய தகவல்களை சண்முகசுந்தரத்தின் குடும்பத்தினர் தந்துதவினர்.

ஆய்வுக்கட்டுரை எவ்வாறு அமைதல் வேண்டும். என்பது பற்றிய ஆலோசனைகளைத் தமிழ்த்துறைத் தலைவரும், ஏனைய விரிவுரையாளர் களும் வழங்கினர். இவர்கள் யாவருக்கும் எனது நன்றி என்றும் உரியது.

ஆக்கியோன்.

வாழ்க்கை வளம்

முதலாம் இயல்

1. வாழ்க்கை வளம்

வாழ்க்கை வளம்

மலையை முழுமையாகக் காணத் தூரம் வேண்டும்;
அதேபோன்று வரலாற்று நிகழ்ச்சியை மதிப்பிடக்
காலம் வேண்டும்" என்பர் அறிஞர். இக்கருத்து
பெரியார் ஒருவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை மதிப்பிடவும்
பொருந்தும். இருந்தும் வரலாற்று நிகழ்ச்சி சிலவற்றையும்
பெரியோர் சிலரது வாழ்க்கை வரலாற்றையும்
இலகுவாக மதிப்பிடலாம். ஏனெனில் இவை மலையின்
பெருமடி போல உயர்ந்து, நிமிர்ந்து நிற்கும்.
நிற்பதுமல்லாமல் வரலாற்றில் நிலையான இடத்தையும்
பிடித்துவிடும்!'

இந்த அடிப்படையிலே எழுத்துத்துறையில் சிறப்பாகக் கலை இலக்கியத்
துறையில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த தமிழருவி சண்முகசுந்தரம் அவர்களது
வாழ்க்கை வரலாற்றினை மதிப்பிடக்கூடியதாகக் காணப்படுகின்றது.
ஈழத்துக் கலை இலக்கியத்திற்குச் செய்த பணிகளின் மூலமாக ஈழத்து
இலக்கிய வரலாற்றில் இடம்பெறுவர் என்பதில் ஐயமில்லை. அவரைப்
பற்றியும், அவரது பணி பற்றியும் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது.

தொழுது தொழுது மகிழ்வேன் - பின்
எழுதி எழுதி மகிழ்வேன்.
என்னை எழுத வைத்த முருகா
உன்னைத் தொழுவேன் முருகா.
பிறப்பால் தமிழ் படித்து இறக்க வேண்டும்.
மறுபிறப்பில் தமிழனாகப் பிறக்க வேண்டும்.

இவை எழுத்தாளர் தம்பு சண்முகசுந்தரம் - தசம் - தனக்குத் தானே
ஆக்கிக்கொண்ட கோட்பாடாகும். இறையன்பையும் பொதுவுடைமையையும்
இணைத்து எதிர்காலத்தை இந்த மாநிலத்தில் உருவாக்கலாம் என்பதில்
இவருக்கு அசையாத நம்பிக்கையிருந்தது. இதன் காரணமாக இவர்
தனக்குத்தானே பொதுவுடைமைக் கோட்பாடு ஒன்றையும் உருவாக்கி
யிருந்தார்.

நாட்டுடமை எல்லாம் பொதுவுடைமை.

தந்தையார் ஆறுமுகம் தம்பு அன்றைய காலத்தில் அரசினர்
அங்கீகாரம் பெற்ற சுயமொழி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிவர். அவர்

ஆரம்பப் பணியை வீமன்காமம் தமிழ்ப்பாடசாலையில் - தற்போதைய வீமன்காமம் மகாவித்தியாலயம்-மேற்கொண்டார். மாவிட்டபுரம் முருகன் கோவில் தெற்கு வீதியிலுள்ள இல்லத்தினை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட அவர் முறையாகப் பாடம் கேட்ட பின்னர் தெல்லிப்பளை அமெரிக்கன் மிசன் பாடசாலையில்-தற்போதைய யூனியன் கல்லூரி-தமிழும் சிறிதளவு ஆங்கிலமும் பயின்று மட்டுவில் உரையாசிரியர் ம.க. வேற்பிள்ளையிடம் முறையாகத் தமிழ்க்கல்வியினைப் பெற்றுக்கொண்டார். அன்னாரின் பரிந்துரைப்படி அவரின் மைத்துனர் சைவப்பெரியார் அசிவபாதசந்தரம் அவர்களின் பாடசாலையில் தலைமையாசிரியர் பொறுப்பு கிடைக்கப்பெற்றது. முறையாகக் கல்வியைப் பெற்றிருந்த தம்புச்சட்டம்பியார் கந்தபுராணம், பெரிய புராணம், திருச்செந்தூர்ப்புராணம் என்பவற்றைப் படிப்பதில் மிகவும் கைதேர்ந்தவர். கோயிற்றொண்டுகளிலும் ஈடுபாடு காட்டிவந்தார்.

தாயார் அன்னப்பிள்ளை காங்கேசந்துறையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இவரது தந்தையார் மருதப்பர். இவரின் முன்னோர் காங்கேசந்துறை குருநாதகவாமி கோவிலை நிறுவியவர்கள். இவர் எழுத்தறிவு குறைந்தவரானாலும் புராணம், கூத்து, தேவாரம், நாட்டார்பாடல்கள் போன்றவற்றில் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். இதற்கு இவரது குரல்வளம் சாதகமாக அமைந்திருந்தது. குலதெய்வமாக முருகனை வழிபட்டு வந்தனர். இவர்களுக்கு ஆண்மகவு ஒன்று பிறந்து இறந்துவிட்டது. பின்னர் கடும் நோன்பு இருந்ததன் விளைவாக ஆண்மகவு பிறந்தது. சிறுவயதில் தாயார் தன் குழந்தையை முருகன் என்றே அழைத்து வரலானார். பெற்றோருக்குத் தனிப்பிள்ளையாக இருந்த அக்குழந்தைக்கு முருகனின் மறுபெயராகிய சண்முகசந்தரம் என்ற பெயர் தந்தையாரால் சூட்டப்பட்டது.

இக்குழந்தை குரோதன ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் உரோகிணி நட்சத்திரத்தில் (30.11.1925) பிறந்தது.

இந்நாள் திருக்கார்த்திகைக்கு அடுத்த நாளாகும். இந்நாளிலே வீடுகளிலே விளக்கீடு நடைபெறும். இக்குழந்தையின் சாதகக் குறிப்பினைப் பார்த்த சோதிடர் 'குலம் விளங்க குமரன் பிறந்தான்' என்றார். இதனால் பெற்றோர் பெரும் பூரிப்பெய்தினர்.

சைவச்சூழலில் வளர்ந்த அக்குழந்தைக்குச் சிறுவயதில் ஏடு தொடக்கப்பட்ட பின்னர் தந்தையார் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய

விளிசிட்டிச் சிவஞான வித்தியாசாலையில் 1929 இல் தனது ஆரம்பக் கல்வியைத் தொடங்கிப் பின்னர், காங்கேசந்துறை நடேஸ்வராக்கல்லூரியில் கனித்பாடசாலைத் தராதப் பத்திர (U.S.C) வகுப்புவரை தனது கல்வியை மேற்கொண்டு பயின்றார். அதன்பின்னர் 1942 இல் தெல்லிப்பளை யூனியன் கல்லூரியிற் சேர்ந்து கல்வியைத் தொடர்ந்த அவர், 1943 ஆம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் அக்கல்லூரி மாணவனாகச் சிரேட்ட பாடசாலைத் தேர்வில் தோற்றிச் சித்தியெய்தினார்.

தனது உயர்கல்வியைத் தொடரும் நோக்குடன் 1944 இல் பருத்தித்துறை ஹாட்லிக் கல்லூரியில் சேர்ந்து கொண்டார். இக்கல்லூரியில் பயின்ற காலப்பகுதியில் பல்கலைக் கழகப் புகுமுக வகுப்பு மாணவர்களின் கூட்டுமுயற்சியாக "இளங்குரல்" (1946) என்ற கையெழுத்து ஏட்டினை இவர் உருவாக்கி, அதன் ஆசிரியராகவும் செயலாற்றினார். இவரது எதிர்கால எழுத்துலக வாழ்விற்கு இவ் இளங்குரல் பயிற்சிக்களமாக அமைந்தது.

1948 இல் கொழும்பு இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பட்டப் படிப்புப் பயிலுவதற்கான அனுமதி கிடைக்கப்பெற்றது. பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவனாக இருந்த காலப்பகுதியில் (1948-1950) தனது எழுத்துலக வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தார். ஒரே கிராமத்தவரும் இளமைதொட்டே அறிந்தும் பழகியவருமான சு. வித்தியானந்தனிடம் விரிவுரைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்புக்கள் கிடைத்தது. பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்க ஏடாகிய இளங்கதிரினைத் தொடக்கி அதன் முதல் ஆசிரியராகவும் பொறுப்பு வகித்தார். அவ்விதழிலேயே (1948-1949 இதழ்) தனது ஆரம்ப முயற்சிகளை வெளியிட்டிருந்தார்.

நவீன இலக்கியத்துறைகளுள் ஒன்றான சிறுகதைகள் இவரால் எழுதப் பட்டது. "கடவுளே", "நாயும் தத்துவஞானமும்", "கழிவிரக்கம்" ஆகிய மூன்று கதைகளையும் முறையே 'சண்', 'சண்முகம்', 'நெயாண்டி' என்ற புனை பெயர்களில் எழுதி தனது எழுத்துலக வாழ்வினை ஆரம்பித்தார். இளமையிலேயே எழுத்தார்வங் கொண்ட அவர் தனது வாழ்நாளில் பெரும் பகுதியினை எழுத்துத்துறைக்கே செலவிடலானார்.

பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்று வந்த காலப்பகுதியில் ஏனைய விரிவுரையாளர்களாகக் கடமைபுரிந்த க. கணபதிப்பிள்ளை, வி. செல்வநாயகம் போன்றோரது தொடர்பினையும் சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டார். இவர்களோடு ஏற்படுத்தப்பட்ட தொடர்பானது அவரை நாடகம், புனைகதை, கலைவரலாறு, வாழ்க்கை வரலாறு போன்ற பல்வேறு

துறைகளிலும் ஈடுபாட்டினை ஏற்படுத்திற்று. பன்முகப்பட்ட ஊக்கத்தையும் ஆர்வத்தையும் இவர்கள் அவ்வப்போது கொடுத்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு செயற்படலானார்.

தனது பல்கலைக்கழக இறுதித்தேர்வில் தோற்றி தேர்ச்சி பெற்றுக் கலைப்பட்டதாரியாக வெளியேறியதும், அவருக்குப் பத்திரிகைத் துறையில் தொழில் செய்யும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. பல்கலைக்கழகத்தில் எழுத்துத் துறையின்மீதேற்பட்டிருந்த மிகுந்த ஈடுபாடானது, பல்கலைக்கழகப் பட்டப் படிப்பு முடிந்ததும் 'தினகரன்' செய்தியேட்டின் ஆசிரியர் குழாத்தில் பணியாற்றத் தொடங்கிய போது வளர்ச்சியடைய வாய்ப்பாயிற்று. தினகரனில் நான்காண்டுகள் (1950-1953வரை) தொடர்ந்து சேவையிலீடு பட்டிருந்தார். சேவையில் ஈடுபட்டிருந்த காலப்பகுதியில் சிறுகதை ஆக்கங்களான "தங்கப்பதக்கம்", (19.11.1950), "இராசவம்சரத்தம்" (26.08.1951) போன்றவற்றை வெளியிட்டிருந்தார்.

சிறுகதை முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்த அவர் புனைகதையின் மற்றொரு வடிவமான நாவல் எழுதும் முயற்சியிலும் ஈடுபடத்தொடங்கினார். சுதந்திரன் செய்தியேட்டில் தொடர் நவீனமாக "மீனாட்சி"யை (ஆறு தொடர்கள் 10.05.1953 - 14.6.1953 வரை) வெளியிட்டார். இதனை வெளியிட்டதன் மூலம் அவர் நாவலாசிரியராக அறிமுகமானார்.

பத்திரிகைத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த போது, கலாநிதிப் பட்டம் பெறும் பொருட்டு இலண்டனுக்குச் சென்றிருந்த சு. வித்தியானந்தனிடமிருந்து பயணக்கட்டுரைகளையும், க. கணபதிப்பிள்ளையிடமிருந்து கட்டுரைகளையும் பெற்று தினகரனில் வெளிவரச் செய்தார். இவ்வாறு நான்காண்டு காலமாகப் பத்திரிகைத் துறையில் சேவைபுரிந்ததன் பின் பத்திரிகைத் துறையில் பெற்ற அனுபவங்களுடன் கற்பித்தற் தொழிலில் நாட்டங் கொண்டு "தினகரன்" சேவையிலிருந்து விலகிக்கொண்டார்.

அவர் விரும்பியவாறே ஆசிரியப்பணி கிடைக்கப்பெற்றது. இவரது ஆற்றலையுணர்ந்து கொண்ட நவமகாஜனாவின் சிற்பி தெ. அ. து. ஜெயரத்தினம் அவர்கள் தனது கல்லூரியான தெல்லிப்பளை மகாஜனாக் கல்லூரியில் சண்முகசுந்தரம் அவர்களை ஆசிரியராக நியமித்தார். கால் நூற்றாண்டு காலம் (1953- 1974 வரை) இக்கல்லூரியில் சேவைசெய்த இக் காலகட்டத்தில் அவரது பலதுறை ஆக்கங்களும் வெளியிடப்பட்டது.

தொடர்நவீனமாக "ஆசைஏணி" முப்பத்தொரு தொடர்களாகச் சுதந்திரனில் (20.06.1954 - 17.04.1955 வரை) வெளியிடப்பட்டது. 'கலைக்கண்'

என்ற பத்திரிகையில் “கந்தையுள்கனிந்த காதல்” (23.07.1973), “தனிப்பிறவி” (23.3.1973) போன்ற கதைகளும் சுதந்திரனில் “வறுமையின் வேதனை” என்ற கதையும் வெளியாயின.

எனினும் இக்காலப்பகுதியில் அவர் ஈடுபட்டிருந்த முக்கிய துறையாக நாடகம் அமைந்திருந்ததென்பதை அவர் வெளியிட்ட ஆக்கங்கள் மூலமாக அறியமுடிகின்றது. இவர் இத்துறையில் ஆர்வங்கொள்ள காரணமாக அமைந்தது, 1956 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக் கலைக்கழகத் தமிழ்நாடகக் குழுத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்ட சு. வித்தியானந்தனால் த. சண்முக சுந்தரம் அவர்கள் அக்குழுவின் அங்கத்தவர்களுள் ஒருவராக நியமிக்கப் பட்டதும் ஏனையோரது தூண்டுதலுமேயாகும். இதன் காரணமாக அன்று தொடக்கம் வித்தியானந்தனுடன் சேர்ந்து நாடகத்துறை சார்ந்த பல்வேறு பட்ட பணிகளிலும் ஈடுபடலானார்.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசம் தொடர்பான பழைய வரலாற்று நிகழ்வுகளை எடுத்து “வாழ்வு பெற்ற வல்லி”, “இறுதிமூச்சு”, “பூதத்தம்பி” ஆகிய மூன்றும் வரலாற்று நாடகங்களாக எழுதப்பட்டன. இம்மூன்றும் நூல் வடிவில் கிடைக்கின்றன. 1962இல் இலங்கையின் சாகித்திய மண்டலத் தினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட “வாழ்வு பெற்ற வல்லி”க்கு சிறந்த நூலிற்கான பரிசு கிடைக்கப்பெற்றது. இந்நாடகங்கள் யாவும் ஈழத்தின், சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்தின் வரலாற்றுச் செய்திகளின் அடிப்படையிலமைந்த கதைப்பொருள் கொண்டவையாகும். ஈழத்தமிழரின் வரலாற்றில் அவர் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டிற்கு இவை சான்றாகும். “குலமகன்” என்ற ஒற்றையங்க நாடகத்தையும் தினகரனில் (25. 9. 55) வெளியிட்டிருந்தார்.

நாடகம் எழுதுவதோடு மட்டும் அமையாது நாடகம் தொடர்பான உரைகளையும் அவ்வப்போது நிகழ்த்தி வந்துள்ளார். “ஈழத்தில் நாடக வளர்ச்சி” (மயிலிட்டிக் கிராமக் கலைமடல் வளர்ச்சிக் கழக ஆதரவில் இடம்பெற்ற இலக்கிய விழா 9.6.61), “அரிச்சந்திர நாடகங்கள்” (இலங்கை கலைக்கழக ஆதரவில் குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க நாடகமன்றம் அளித்த நவராத்தி காலக்கலை விழா. 3.10.62), “தமிழ் நாடக வளர்ச்சியில் மொழி பெயர்ப்பும் தழுவலும்” (இலங்கை சாகித்திய மண்டலத் தமிழ் நாடகக் குழுவும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசக் கலைமன்றமும் நடாத்திய நாடகக் கருத்தரங்கம் 24.2.68), “மரபுவழி நாடகங்கள்” (இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையின் தமிழ்நாடகக்குழு நடாத்திய தமிழ்நாடகக் கருத்தரங்கம் (20.8.75). இவை பற்றி தகவல்கள் பிரசுரங்களால் அறியப்பட்டன.

ஆரம்பக்கட்டுரைகளாக பத்திரிகையில் சில ஆக்கங்கள் இக்காலப் பகுதியில் வெளியிடப்பட்டன. “உமர்கய்யாமின் பாடல்கள்” (தினகரன் 25.3.56, 1.4.56), “சாசனங்கள் பொறிப்புப் பொருள்” (ஈழநாடு 22.7.78), “ஈழத்திற் காவடிக்கலை” (கலைக்கண் 23.4.74). இக்கட்டுரைகள் கலை, இலக்கியம் என்பவை தொடர்பாகக் காணப்படுகின்றன.

எழுத்துத்துறையோடு மட்டும் நின்றுவிடாது கல்லூரி சார்ந்த துறைகள் பலவற்றிலும் ஆர்வம் செலுத்தி, கல்லூரி வளர்ச்சிக்கும் மாணவர்களது உயர்ச்சிக்கும் உறுதுணையானார். முக்கிய சாதனையாக அமைந்தது, பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையின் மீள்கண்டு பிடிப்பாகும். சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் இல்லையேல் பாவலரது எழுத்துக்கள் அச்சேறியிருப்பது சிரமமே. கல்லூரியில் நடைபெற்ற பொன்விழாவிற்கும் (1966) அவ்விழாவில் இடம்பெற்று புத்தகக்கண்காட்சியினைச் சிறப்புற நடாத்துவதற்கும் உறுதுணையானார். கல்லூரியில் நடைபெற்ற கலைக்கழக நாடகக்குழுவின் கிராமிய நடன விழாவிற்குத் தலைமை தாங்கிய சு. வித்தியானந்தனுக்கு உதவி புரிந்தார். உயர்தர மாணவமன்றத்தின் பொறுப்பாசிரியராக இருந்து, மாணவர்களிடையே சிறுகதைப் போட்டிகளை நடாத்தி சிறந்த சிறுகதைகளின் தொகுதியை “இளமுல்லை” என்ற பெயரில் வெளியிட்டும்; கல்லூரியின் புறமுயற்சிகளிலும் போட்டிகளிலும் மாணவர்களைப் பங்கு கொள்ளச் செய்து பரிசுகள் பெறவைத்த சிறந்த ஆசிரியராகத் தொழிற்பட்டு வந்தார்.

பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையின் இலக்கியமரபை நன்கு புரிந்து கொண்டிருந்த எழுத்தாளர் தசம், பாவலரின் நூற்றாண்டு விழாவினைச் சிறப்பாகக் கொண்டாட வேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தி, நூற்றாண்டு விழாவில் மலர் வெளியிடல், சிலை நிறுவதல், சிறப்புவிழா என்பன நடைபெறுதல் வேண்டுமென்பதை 1972 ஆம் ஆண்டு பழையமாணவர், பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கம், ஆசிரியர்குழு, பல்கலைக்கழக ஆய்வாளர் கொண்ட இணைப்புக் கூட்டத்திலே ஆலோசனை வழங்கப்பட்டது. இவை பின் நிறைவேற்றப்பட்டன. பாவலரின் நூற்றாண்டு விழா மலர்ப்பதிப் பாசிரியர்களுள் ஒருவராயிருந்து மலர் சிறப்புற அமைய உதவினார். பாவலரது வரலாற்றை “அறிவு கொளுத்திய அமரர்” என்னும் நாடகமாக எழுதி, கவிஞர் கதிரேசப்பிள்ளையின் நெறியாள்கையில் கல்லூரி ஆசிரியர்கள் மூலம் நூற்றாண்டு விழாவில் மேடையேற்றப்பட்டது.

1973 காலப்பகுதியில் யாழ். தொல்லியற்கழகம் நிறுவப்பட்டது. அந் நிறுவனத்தின் உறுப்பினர்களில் ஒருவராகி தொல்லியல் ஆய்வுப்பணி

களிலும், தொல்லியல் அறிவுப் பரப்பிலும் ஈடுபட்டு, அதன்காரணமாக வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா, விரிவுரையாளர் வி. சிவசாமி போன்றோரினது தொடர்புகள் கிடைக்கப்பெற்றது. கலை வாணிப் புத்தக நிலையத்தாரின் ஆறாம், ஏழாம், எட்டாம் தரங்களிற்கான குடியுரிமைக்கல்வி, எட்டாந்தரத்திற்கான புதுமுறைச்சரித்திரம் போன்ற பாடநூல்களின் இணையாசிரியராகப் பணியாற்றும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிடைத்தது. யாழ். தொல்பொருளியற் கழகம் மகாஜனாக்கல்லூரியில் அக்கல்லூரி சமூகவியற் கழகத்தின் ஆதரவுடன் தொல்பொருளியற் கண்காட்சியினையும் வரலாற்றுவிரிவுரைகளையும் (5.11. 1973இல்) நடாத்தியது. இதில் கலாநிதி கா. இந்திரபாலா, வி.சிவசாமி, சி.க.சிற்றம்பலம், ஆ. சிவநேசச்செல்வன் ஆகியோருடன் சமூகவியற்கழகப் பொறுப்பாசிரியர் என்ற வகையில் அதன் அமைப்பாளராக சண்முகசுந்தரமும் உரை நிகழ்த்தினார். இந்நிகழ்ச்சி அளித்த எழுச்சியே அப்போது மாணவனாக இருந்த பொ. இரகுபதியைத் தொல்லியல் ஆய்வுத்துறையில் முதுகலை மாணி, கலாநிதிப் பட்டங்களைப் பெற்று உயர வழிவகுத்தது. சண்முக சுந்தரம் அவர்களது வரலாற்றுத்துறையில் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டினை இவை தெரிவிக்கின்றன.

மகாஜனாக்கல்லூரியில் ஆசிரியத்தொழிலிலே ஈடுபட்டிருந்த காலத்திலே இல்லற வாழ்க்கையினை மேற்கொள்ளும் நோக்குடன் மாவிட்டபுரம் ஞான சக்தி சபாரத்தினம் அவர்களை 3.7.1953 இல் தனது வாழ்க்கைத்துணைவியாக ஏற்று இவ்வாழ்வில் புகுந்தார். இவரது துணைவியார் மாத்தளை பாக்கிய வித்தியாசாலையிலும் சேர். கனகசபை வித்தியாசாலையிலும் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி இல்லறக்கடமைகளை நிறைவேற்றும் பொருட்டு அப்பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்றார். இவர்கள் அருள்மருகனார் (8.1.1954), சிவதம்பு (1.8.1955), அருள்மங்கை (15.8.1956) கதிர்காம சேகரன் (1.3.1958), அருட்செல்வி (1.3.1963) ஆகிய ஐந்து பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தனர். இவர்கள் தற்போது பல்வேறு துறைகளிலும் தொழிலினைப் பெற்று கடமையாற்றி வருகின்றனர்.

கல்வியிலே ஆர்வம் கொண்ட சண்முகசுந்தரம், பேராதினைப் பல்கலைக் கழகத்தில் கல்விடிப்போமாப் பயிற்சியினைப் (1958 - 59 ஆண்டுக் காலப்பகுதி) பெற்று டிப்போமாப் பட்டதாரியானார். இக்காலப்பகுதியில் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்நூற் கண்காட்சி ஒன்றினைச் சிறப்புற நடாத்திப் பேராசிரியர்களினதும் ஏனைய விரிவுரையாளர்களதும் பாராட்டினைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

டிப்ளோமாப் பட்டம் பெற்றதன் பின்னர் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் முதுகலைமாணிப் (M.A.) பட்டநெறியை மேற்கொள்வதற்கான அனுமதியை பல்கலைக்கழகப் பதிவாளரிடமிருந்து (28.7.61இல்) பெற்றுக் கொண்டார். அடுத்த ஆண்டில் முதுகலைமாணிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வுத்திட்டத்தையும் சுருக்கத்தையும் சமர்ப்பிக்கும்படி பதிவாளர் அறிவுறுத்தினார். ஆனால் அது அவரால் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை.

கல்வித்துறையிலே தேர்வுநடைமுறைகளைப் பரவலாக்கும் முன்னோடித் திட்டம் சண்முகசுந்தரம் அவர்களை குடியியற் பாடத்தேர்வாளராகத் தேர்ந்தெடுத்தது. இப்பாடவிதான அபிவிருத்தி நிலையம் 1972 இல் அவரை நியமித்தது. மதிப்பீடு தொடர்பான பயிற்சி நிலையத்திற்குச் சென்று அப்பயிற்சிகளைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

தமிழ்கூறும் நல்லுலகின் புகழை எடுத்துக்கூறும் வகையில் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் அமைக்கப்பட்டது. இந்த அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு கோலாலம்பூர், சென்னை, பாரிஸ், யாழ்ப்பாணம், மதுரை போன்ற இடங்களில் நடைபெற்றது. இம்மாநாடுகள் தமிழுக்கு அனைத்துலகக் களிப்பை ஏற்படுத்தின. இந்நிறுவனம் வெற்றியுடன் இயங்கப் பலர் பாடுபட்டனர். வரலாற்றுப் பெருமைமிக்க இந்த நிறுவனம் கால்கொள்ள உழைத்தவர் தனிநாயக அடிகளார். இந்நிறுவனம் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை 1974 ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த வேண்டுமென முடிவுசெய்தபோது அரசு அதனைத் தடைசெய்தது. பல பெரும் தமிழ் மேதைகளின் எதிர்ப்புக்களுக்கு மத்தியில் மாநாட்டினை வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்கு சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் உறுதுணையாக இருந்தார். அத்துடன் பல கலைநிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கு செய்வதிலும், பொருட்காட்சி நடத்துவதிலும் பேராதரவு வழங்கினார். மதுரையில் நடைபெற்ற ஐந்தாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் "ஈழத்திற் சைவக் கிராமிய வழிபாடு" என்ற தலைப்பில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையொன்றினைப் படித்துப் பலரதும் பாராட்டினைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி வந்த சண்முகசுந்தரம் 1974 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் மகாஜனாக்கல்லூரியின் துணையதிபராகக் கடமையாற்றத் தொடங்கினார். பரவலான அறிவுப்பணிகளுக்காக 1970 ஆம் ஆண்டு 'இலங்கை அறிவு இயக்கம்' உருவாக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து இலக்கிய ஊக்குவிப்பிற்கெனத் 'தமிழ்க்கதைஞர் வட்டம்' - 'தகவம்' - 'தோற்று விக்கப்பட்டது. தகவத்தின் செயலாளராக வேல் அமுதன் கடமை

யாற்றினார். தகவம் நிறுவனத்தை சமூகப்பயனுள்ள இலக்கிய அமைப்பாக்கும் நல்லெண்ணத்துடன் சண்முகசுந்தரம் அவர்களை 1974 ஆம் ஆண்டின் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அதன்பின் தலைமைப் பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் இலக்கிய ஊக்குவிப்பிற்கெனவே உழைத்து தகவத்தின் சின்னமாய் அமைந்தார். இது நவீனதமிழ் இலக்கியத்தில் அவருக்குள்ள ஈடுபாட்டினை எடுத்துக்காட்டுவதாய் அமைகின்றது. இதனைவிட நூற்பிரசுரப் பணிக்கென அமைக்கப்பட்ட 'வேல் வெளியீட்டகம்', வள்ளுவப் பிரசாரத்திற்காக அமைக்கப்பட்ட 'வள்ளுவர் மாமன்றம்' போன்ற பொதுப் பணி மன்றங்களையும் கட்டியெழுப்பி பயனுள்ள அமைப்புக்களாகக் உழைத்தவர்களுள் ஒருவராவார்.

எழுத்துத்துறையிலும் கல்வித்துறையிலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த த. சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் பல பொதுப்பணித் துறைகளில் தனது பங்களிப்பினைச் செய்யத் தவறவில்லை. குறிப்பாகச் சமூகப்பொருளாதார மறுமலர்ச்சிக்கு அத்திவாரமாக விளங்கும் கூட்டுறவுத்துறையில் அவர் அதிக ஈடுபாடு காட்டியிருந்தார். தெல்லிப்பளை கூட்டுறவு மருத்துவ மனையின் வளர்ச்சிக்கு அதன் செயற்படு உறுப்பினர்களில் ஒருவராகத் (1.6.65 இல்) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பின் அந்நிறுவனம் நலிவடைந்து கொண்டிருந்த காலகட்டங்களில் அற்ற குளத்தில் அறுநீர்ப் பறவையாக வன்றி அக்குளத்தின் மலர்த் தாவரங்களைப்போல் ஒட்டியிருந்து அதனைக் காக்க அருந்தொண்டாற்றினார். இப்பணியினை 1979 வரை தொடர்ந்து செய்து வந்தார். இதேபோன்று வட்டுக்கோட்டை அரிமாக்கழக (Lion Clup) உறுப்பினராகவும் மாவிட்டபுர அரிமாக்கழக அங்கத்தவராகவும் இருந்து மானுடசேவை புரிந்து மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றார்.

தமிழறிஞர் சண்முகசுந்தரம் தந்தை செல்வாவுடன் தொடர்பு கொண்டவராக இருந்தார். இதன் காரணமாக அரசியலிற்கும் தனது பங்களிப்பினைச் செய்யத் தவறவில்லை. கால்நூற்றாண்டுக்கு மேலாகத் தொடர்பு கொண்டிருந்ததைத், தந்தை செல்வா இவருக்கு அனுப்பியிருந்த கடிதங்களிலிருந்து (18.1.53 முதல் 18.10.72 வரையிலானவை) அறியமுடிகின்றது. இத்தொடர்பின் காரணமாக தமிழரசுக் கட்சியின் அரசியற் கொள்கைகளை நன்கறிந்து கொண்டிருந்தார். இதன் காரணமாகச் சுதந்திரனுடன் அவர் கொண்டிருந்த இத்தொடர்பு மிக நெருக்கமாக அமைந்தது. சுதந்திரனில் அவரது ஆக்கங்கள் தொடர்ந்து வெளிவந்தன. தந்தை செல்வாவின் அரசியல் நிலைப்பாட்டை முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார் சண்முகசுந்தரம்.

இவர் தனது வாழ்வின் பெரும்பகுதியை கலை இலக்கிய முயற்சிகளுக்கே செலவிட்டிருந்தார். என்பதை அவரது ஆக்கங்கள் எமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமியப் பண்பாட்டை எழுதுவதிலும், பதிப்பித்தலிலும், தொகுப்பிப்பதிலும் ஈடுபாலானார். மக்கள் கலைகளான கூத்து, இசை போன்ற கிராமியத் துறைகளே அவரது மூலங்களாக-பிரச்சனை மையங்களாக அமைந்தன. பெரும் பாரம்பரிய அம்சங்களையும் சிறு பாரம்பரிய அம்சங்களையும் கூறினார். அவை சிறு சிறு நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. தான் வாழ்ந்த கிராமமான மாவைக் கந்தசுவாமி கோயிற்குழலை அண்டிவசிக்கும் கலைஞர்களையும் அயற் கிராமங்களான தெல்லிப்பளை, அளவெட்டிக் கலைஞர்களையும் கலையுலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தும் வகையில் "இசையும் மரபும்", "கலையும் மரபும்", "யாழ்ப்பாணத்து இசைவேளாளர்" போன்ற நூல்கள் அமைந்துள்ளன. இவை தொடர்பான கட்டுரைகளையும் அவ்வப்போது பத்திரிகை, சஞ்சிகை என்பவற்றிலும் வெளியிடப்பட்டது. இம்முயற்சிகள் அவரையொரு கலைமீட்பாளனாகக் கொள்ளவைக்கின்றது.

"மறுமலர்ச்சிப்பாதையில் மக்கள் கலைகள்" என்ற தொடரில் எட்டுச் சிறு நூல்கள் தரப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் மாவிட்டபுரத்தில் அமைந்துள்ள கிராமியக்கோவில்கள் சிலவற்றினது வரலாற்றையும் சிறுபாரம்பரிய அம்சங்களையும் உள்ளடக்கியனவாக அமைந்துள்ளன. ஏட்டுப்பிரதிகளிற் காணப்பட்டவற்றையும் வாய்மொழியாகப் பயிலப்பட்டு வந்தனவற்றையும் இந்நூல்களிற் பதிப்பித்துள்ளார். மக்கள் பொழுது போக்குக்கலையான மாட்டுவண்டிச்சவாரி பற்றிய சிறுநூலொன்றும் எழுதப்பட்டது. இவற்றுடன் பத்திரிகை சஞ்சிகைகளிலும் அவ்வப்போது பல கலைக்கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டு வந்துள்ளதையும் அறிய முடிகின்றது. இவற்றுள் கலைஞர் பற்றி வந்தவையும் கூத்து, இசை தொடர்பானவையும் அமைந்துள்ளன.

வானொலி மூலமாகவும் கலைப்பாரம்பரியம் தொடர்பான தகவல்களை வெளிப்படுத்தி வந்தமையை அவர் நிகழ்த்திய உரைகளால் அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு இவர் கலை இலக்கியம் தொடர்பான முயற்களிலேயே அதிக ஈடுபாடு கொண்டவராகக் காணப்பட்டார்.

எழுத்துத்துறையின் பல்துறைகளிலும் ஈடுபாடு செலுத்தி வந்துள்ள போதிலும், அவரது உள்ளத்தில் அடிநாதமாக அமைந்த நோக்கு யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் கலைகளை வாழவைக்க வேண்டுமென்ற பேரவாவாகும். இதனை இவர் எழுதிய பல நூல்களிலும் கட்டுரைகளிலும்

உற்றுநோக்கியுணரலாம். சுருங்கக்கூறின் திரு. த. சண்முகசுந்தரம் அவர்களை 'மக்கள் கலை ஆய்வாளன்' என்று கூறமுடியும்.

யாழ்ப்பாணப்பிரதேசம் என்ற வட்டத்திற்குள்ளே மட்டும் நின்று தனது இலக்கிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்த வேளையில், வன்னிப் பிரதேசத்தில் பணியாற்ற வேண்டிய நிலமை ஏற்பட்டது. மகாஜனாக் கல்லூரியில் துணையதிபராக இருந்த அவருக்கு, அரசியற் தலையீடு காரணமாக 1975 ஆம் ஆண்டு புதுக்குடியிருப்பு மகாவித்தியாலயத்திற்கு இடமாற்றம் கொடுக்கப்பட்டது. அங்கு ஆறாண்டுகாலம் (1975 - 1980 வரை) கடமையாற்றினார். இக் காலகட்டத்தில் அவர் அங்குள்ள கலைகளையும் மக்களையும் அறியும் வாய்ப்புகளைப் பெற்றார். இதன் காரணமாக அங்கு மறைந்து கொண்டிருக்கின்ற மரபுவழிக்கலைகளையும் கலைஞர்களையும் கலை உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டிய தேவை அவருக்கு ஏற்பட்டது. இதன் பயனாக அப்பிரதேசம் சார்ந்த ஆக்கங்கள் வெளியிடப்பட்டது. வன்னியியல் என்னும் தொடரில் "குருவிச்சி நாய்ச்சி சலிப்பு", "புதுக்குடியிருப்புக் கூத்தும் மரபும்" என்பவை இத்தகைய முயற்சிகளின் விளைவாக வெளிவந்தவை ஆகும்.

வன்னிப்பிரதேசத்தில் கடமையிலிருந்த வேளையில் வன்னி வள நாட்டுக் கலைமரபினை வெளிப்படுத்தும் முயற்சியாக ஒரு கலைவிழாவை நடாத்த வேண்டி இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையின் தமிழ்நாடக ஆலோசனைக்குழுவின் தலைவராக இருந்த பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியுடன் தொடர்பு கொண்டார். அவர் அதற்கிணங்கவே புதுக்குடியிருப்புக் கல்வியதிகாரி திரு. செபநாயகம், கிராமசபைத்தலைவர் பொ. பாலசிங்கம், கல்லூரி அதிபர் மகாலிங்கம், ஆசிரியர் திரு. சரவணபவன் ஆகியோரின் ஒத்துழைப்புடன் கலைவிழாவை 1975 இல் நடாத்தினார். இங்கு பணியாற்றிய காலகட்டத்தில் சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் அங்குள்ள கலைப்பாரம்பரியங்களை மீட்டு அவற்றிற்கு நிலையானதொரு இடத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்த ஒருவராகக் காணப்படுகின்றார்.

புதுக்குடியிருப்பில் ஆசிரியராகக் கடமைபுரிந்த சண்முகசுந்தரம் அவர்களுக்கு, இளமையிற் கல்வி பயின்ற தெல்லிப்பளை யூனியன் கல்லூரிக்கு 1981 இல் கல்வியமைச்சினால் இடமாற்றம் செய்து கொடுக்கப்பட்டது. இங்கு ஈராண்டு (19.12.81-31.5.82 வரை) துணையதிபராக இருந்து கல்லூரியின் முன்னேற்றத்திற்குப் பெரிதும்பாடுபடலானார்.

முதல் நியமனத்திலிருந்து ஏறத்தாள் இருபத்தீராண்டுகள் சேவைபுரிந்த

பின், தவறான அரசியற் தலையீடு காரணமாக இடமாற்றம் பெற்ற த. சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் தொடர்ந்து மகாஜனாவில் சேவை செய்வதையே விரும்பினார். மீளவரமுயன்ற போதிலும் அரசியற் செல்வாக்குத் தடையாக அமைந்தது. எனினும் அக்கல்லூரியின் பழைய மாணவர்களினதும் நலன் விரும்பிகளினதும் முயற்சியின் விளைவால் 01.6.82 இல் மகாஜனாக்கல்லூரியில் மீண்டும் அதிபராகும் பேறுபெற்றார். 1982 முதல் முதலாந்தர விசேட பதவித்தரத்திற்குப் (Grade I Special post) பதவியுயர்வு பெற்றார். எனினும் இதற்கான உத்தியோக பூர்வமான கடிதம் 07.02.84 இல் அவருக்கு அனுப்பப்பட்டது.

திரு. தசம் அவர்கள் உதவி ஆசிரியனாய் உப அதிபராய் ஈற்றில் அதிபராய் அமர்ந்து உயர்தர மாணவர்களுக்குத் தமிழ், சரித்திரம், ஆங்கிலம் முதலிய பாடங்களைக் கற்பித்து; மாணவர்களின் திறமைகளையும், நாட்டங்களையும் நன்கறிந்து அவர்களை அவ்வவ்வழிகளில் ஈடுபடச் செய்தும் ஊக்குவித்தும் பெருவெற்றி கண்டார். தமிழை ஆங்கிலத்திலும், ஆங்கிலத்தில் தமிழையும் மொழிபெயர்த்து வெளியிடும் மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் விளங்கினார்.

சிவநெறிக்கழகப் புரவலராய் இருந்து கழகம் நடத்தும் ஆக்கப்பணி களில் ஊக்கம் காட்டி உதவினார். 1985 இல் கழகம் நடத்திய இராஜராஜ சோழன் முடிசூடிய ஆயிரம் ஆண்டு விழாவில் மிக ஊக்கம் கொண்டு தொடக்கவுரை கூறி, விழாவிற்கு வந்து கலந்து கொண்ட பெரியோர்களின் உரைகளை நூல் வடிவிற்கு கொண்டு வருதல் வேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தினார்.

'கலை இலக்கிய ஆர்வலர் ஒன்றியம்' 1982 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதன் தலைவர் பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொண்ட அவர், அதன் வளர்ச்சிக்கு உற்றதுணையானார். இதன் அமைப்பாளராக வை. நாகராசன், ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை ஆகியோர் இவ்வமைப்பில் இருந்தனர். இவ்வமைப்பு ஓர் கலை இலக்கிய ஆய்வுக்களமாகத் திகழ்ந்தது.

முப்பத்தோர் ஆண்டுகள் தொடர்ந்து ஆசிரியராகத் திகழ்ந்து இறுதிச் சில ஆண்டுகள் அதிபராகவும் கடமையாற்றிய தமிழருவி சண்முகசுந்தரம் அவர்களுக்கு 1.8.84 இல் அப்பதவிகளிலிருந்து ஓய்வு கிடைக்கப்பெற்றது. ஓய்வு பெற்ற அவர் எழுத்துலக ஈடுபாட்டிலிருந்தும் ஓய்வு பெறவில்லை. இதன்பின்னரே அதிக அக்கறை செலுத்தப்பட்டது.

சிறுகதை, நாவல், கலை வரலாறு போன்றவற்றை எழுதிய அவர் அறிஞர் சிலரது வாழ்க்கை வரலாற்றினை எழுதும் முயற்சியினையும் மேற்கொள்ளலானார். தமது ஆசிரியர்களைத் தெய்வம்போல மதித்து நடந்தவர். பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையோடு மிக நெருங்கிப் பழகியவர். அவர் பல்கலைக்கழகத்தில் உயர்பதவி வகித்தபோது அவரின் உயிர் அடிமட்டத்தில் இருந்த பொது மக்களோடு ஒட்டியுறவாடிக் கலந்திருந்தது. இந்தப்பண்பு சண்முகசுந்தரத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. அவரின் எளிமையான வாழ்க்கையும், மாணவரோடு அன்பாகப் பழகும் பண்பும் சண்முகசுந்தரத்தை அவரிடம் மதிப்புக்கொள்ள வைத்தது. அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றினை “கலையருவி கணபதிப்பிள்ளை - சில நினைவுகள்” (1974) என்ற நூலாக வெளியிட்டார். இதேபோன்று பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தனது வாழ்க்கைவரலாற்றை “கலைமகிழ்நன்” (1984) என்ற நூலாக எழுதி அவரது மணிவிழாவின் போது வெளியிட்டார். செல்வி. தங்கம்மா அப்பாக்குட்டியின் வரலாற்றை “சிவத்தமிழ்ச் செல்வம்” (1985) என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டிருந்தார். இவற்றைவிட பல்வேறு கட்டுரைகளையும் அவ்வப்போது பத்திரிகை மூலமாகவும் வெளியிடச் செய்தார். எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளில் புலவர்மணி பெரியதம்பிப் பிள்ளை, பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம், தனிநாயக அடிகளார், ஐ.பி. துரை ரட்ணம் போன்றோரது பணிகள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவரது கட்டுரைகள் பன்முகஆற்றலை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன.

சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் நிறைந்த சைவப்பற்று உடையவர். ஈழத்துச் சித்தர் சிந்தனை விருந்து, யாழ்ப்பாண வீரசைவர், முருகனைப்பூசிக்க அருமறைக்கல்வி, சிவனேபோற்றி குகனே போற்றி ஆகியன அவரது சமயப்பற்றின் வெளிப்பாடுகளாகும். இவற்றைவிட கோயில் தொடர்பான கட்டுரைகளும் வெளியிடப்பட்டன. கீரிமலை நகுலேஸ்வரர் கோயில் பற்றியும், கீரிமலை பற்றியும் ஆராய்ச்சி வல்லுநர் உதவியுடன் நூல் ஒன்று வெளியிட வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார். ஆனால் அது நிறைவேற வில்லை.

இவற்றினை எழுதிக்கொண்டிருந்த வேளையில் நடைச்சித்திரம், சொல் லோவியம் என்ற தலைப்பில் “பண்டிதர் பரமசிவம்” (1984), “கோளாறு கோவிந்தர்” (1985) போன்றவற்றை முறையே ஈழநாடு, வீரகேசரி என்பவற்றின் மூலம் வெளியிடப்பட்டது. இவை அங்கதவுணர்வினைக் கொடுப்பனவாக அமைந்துள்ளன.

இவ்வாறு எழுத்துத்துறையின் சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கலை

இலக்கியம், வாழ்க்கை வரலாறு, சமயம், சித்திரம், நூலாய்வு, ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை, குறிப்பு என பல்வேறு துறைகளிலும் தன்னை ஈடுபடுத்தியதன் மூலம் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் கவனிக்கப்பட வேண்டியவர்களுள் ஒருவராக அமைகின்றார்.

மக்கள்கலையில் அதிக ஈடுபாடு கொண்ட சண்முகசுந்தரம் அவர்களுக்கு 1984-1986 ஆண்டுக்காலப்பகுதியில் தஞ்சாவூர்ப் பல்கலைக்கழத்தின் புலமைப்பரிசில் பெற்று, அப்பல்கலைக்கழக நாடகத்துறைப் பேராசிரியர் இராமானுஜம் அவர்களது மேற்பார்வையிலும், துணைவேந்தர் சு. வித்தியானந்தனின் வழிகாட்டலிலும் “யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் கலைகள்” என்னும் தலைப்பில் இலக்கிய ஆய்வினை மேற்கொள்ளும் பொறுப்பு ஏற்பட்டது. அதன்பொருட்டு உரியகாலத்திற்கு முன்னரே இளைப்பாறிய போதிலும் உடல்நலமின்மை காரணமாக அங்கு செல்ல முடியாத நிலையேற்பட்டது. எனினும் ஆய்வு ஆர்வம் தூண்ட “யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் கலையில் வள்ளி திருமணமும் கண்ணகி கதையும்” என்னும் பொருளில் எழுதி முடித்தார். அவ்வாய்வு துணைவேந்தரால் முழுமையாகப் படித்துத் திருத்திக் கொடுக்கப்பட்டது. சில மாதத்திற்குள் அங்கு சென்று அதனை ஒப்படைக்க இருந்தார். ஆனால் அது நிறைவேறாது போய்விட்டது. அவ்வாய்வினைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அனுப்பும் பொறுப்பு துணைவேந்தர் அவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

இவ்வாறு இருபத்தினாலு நூல்களையும், பலவேறு கதைகளையும், கட்டுரைகளையும் எழுதிய “மக்கள் கலை ஆய்வாளன்” தான் நம்பிய வாழ்க்கைநெறியில் பிறழாது தனக்கென ஒரு தனித்துவமான பாதையை வகுத்துக் கொண்டு பலரது பாராட்டுக்களையும் பெற்ற தமிழருவிதம்பு சண்முகசுந்தரம் தனது அறுபத்தோராவது வயதில் (30.7.86 அன்று) இவ்வுலகை விட்டு இறையடி சேர்ந்தார். ஆனாலும் “தமிழுக்குத் தொண்டு செய்வோர் சாவதில்லை” என்ற ஆன்றோர் வாக்கிற்கிணங்க சண்முகசுந்தரம் அவர்களும் சாகவில்லை, அவர் செய்த கலைஇலக்கியத்தொண்டு எழுத்துவடிவிலே புகழுடம்பாக எமக்குக் கிடைக்கின்றன.

மிக நீண்டகாலமாக ஈழத்துத் தமிழ்க் கலை இலக்கியப்பத்திரிகை உலகுடன் தொடர்பு கொண்டு கலை இலக்கியத் துறைகளிற் குறிப்பாகவும், ஈழத்து நாட்டார் கலைகளிற் சிறப்பாகவும் ஆற்றிய ஆக்கபூர்வமான அவரது பணிகள் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் இடம்பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. இவரது எழுத்துத்துறை முன்மாதிரிகள், ஈடுபாடுகள் ஆய்வாளருக்கு மேலும் வழிகாட்டுவதாய் அமைந்துள்ளன.

இரண்டாம் இயல்

2. கலைப்பாரம்பரிய மீட்டும் புத்தாக்கமும்
2. i நாடகம்
2. ii கிராமியத்துறை
2. iii இசை

எமது நாட்டின் நாகரிகத்தையும் பண்பையும் ஓம்பிவளர்த்த பெருமை கிராமங்களுக்குரியது. இயற்கைக்கு மிக அண்மையில் இருப்பதன் காரணமாக வாழ்வு என்னும் உயிருற்றுடன் கிராமங்களில் வாழும் மக்கள் வளர்த்த அழகுக்கலைகளாக நாடகம், இசை போன்றவையும் கிராமியத்துறை சார்ந்த ஏனைய அம்சங்கள் சிலவும் அமைகின்றன. இவை பல்லாயிரக் கணக்கான பொது மக்களின் விலைமத் தகமுடியாத சொத்து; அவர்களின் உணர்ச்சிகளையும், செயல்களையும் வெளியிடும் சாதனங்களாயின. அவர்களின் உள்ளத்துக்கு அழகையும், இன்பத்தையும் அளிக்கும் ஆற்றல் இவற்றுக்கு உண்டு. நாட்டுமக்களின் உளக்கருத்து, குணச்சிறப்பு, கலை பண்பாடு, வாழ்க்கை முறை என்பவற்றை எடுத்து விளக்குவன!

இந்த வகையிலே யாழ்ப்பாணப் பிரதேசக் கிராமங்களில் கிராமியத்துறைகள் பல அம்மக்களால் மரபுவழியாகப் பின்பற்றப்பட்டு வந்தன. இவற்றில் இசை, நாடகம், ஏனைய கலைகள் முக்கியம் பெறுகின்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலே ஆங்கிலக்கல்வியின் வளர்ச்சியாலும், அந்நியகலாசாரங்களின் கலப்பினாலும் பாரம்பரியச் சிந்தனைகளும் மரபுகளும் ஆட்டங் காணத்தொடங்கின. கிராமங்களின் தனித்தன்மை படிப்படியாக நலிவுபெறலாயிற்று. நகரத்தை நோக்கிப் படித்தவர்களும், உத்தியோகத்தர்களும் புலம்பெயர்ந்து சென்றபொழுது அவர்கள் தமது பழைய மரபுமுறைகளையும் கலை வடிவங்களையும் புறக்கணிக்கத் தொடங்கினர்.

இக் கலைவடிவங்களையும் பாரம்பரிய அம்சங்களையும் அழியாது காப்பதில் சிலர் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர். அம்முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்களுள் த. சண்முகசுந்தரம் அவர்களும் ஒருவராவார். இவர் யாழ்ப்பாணம், முல்லைத்தீவு ஆகிய இருபிரதேசத்தினதும் கலைப்பாரம்பரியங்களை மீள் கண்டுபிடிப்புச் செய்து அவற்றிற்குப் புத்தாக்கம் கொடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடலானார்.

இவர் மக்கள்கலைகளில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவர். கலைகள் மீது அவரை ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்வதற்குப் பலரும் உதவியிருந்தனர். இதனை அவரே குறிப்பிட்டிருப்பதன் மூலம் நாம் அறியமுடிகின்றது.

மக்கள்கலைகள் மீது எனக்குப் பெரும் ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தியவர் எனதருமைத் தந்தையார், மூளாய் சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலைத் தலைமையாசிரியராக இருந்த ஆ. தம்புச்சட்டம்பியார். பல்கலைக்கழகத்தில்

நான் கற்கும் மக்கள்கலையை மேலைத்தேயப் புலமை என்னும் கண்ணாடி மூலம் நோக்க வைத்தவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப்பேராசிரியர் கலையருவி க. கணபதிப்பிள்ளை. இவர் வழிகாட்டியாக இருந்தமை என் பெரும்பேறு. பட்டப்படிப்பின் பின்னர் என்னைக் கலைத்துறையில் ஈடுபடும்படி செய்தவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் சு. வித்தியானந்தன். நாடகக்குழுவில் சேர்ந்து உழைக்க வேண்டுமென இவர் அன்புடன் பணித்தார். இந்தப் பணிப்பு என்னை மேலும் தூண்டியது; மக்கள் கலையில் ஈடுபட வைத்தது. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, சி. மௌனகுரு போன்றோரிடமும் மேலும் நல்ல கருத்துக்களையும் பெற்றேன்.²

மேலும் பேராசிரியர்கள் க. கைலாசபதி, கா. இந்திரபாலா, அ. சண்முகதாஸ், விரிவுரையாளர் வி. சிவசாமி போன்றோரினது தொடர்பும் இவரது கலை ஈடுபாட்டிற்குப் பக்கபலமாக அமைந்திருந்தது என்பது அவரது ஆக்கங்கள் சிலவற்றின் மூலமாக அறியமுடிகின்றது.

இத்தகையோரது வழிகாட்டலின் கீழ் சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் ஈழத்துப் தமிழ்க்கலைப் பாரம்பரியங்களைப் பேணும் முயற்சியினை மேற்கொள்ளலானார். 'மரபையும் மாற்றத்தையும் ஒருங்கேகூட்டி நிற்கும் இக் கலைப் பாரம்பரியங்களைப் பேணுவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும் போது அக்கலைபற்றிய புதிய விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுகின்றது; பேணுபவர்களும் இரசிகர்களும் புதிய உத்வேக நிலைப்படும்போது கலை வளர்கின்றது.³

மக்கள்கலையை உயர்ந்தகலையாக, உயிர்த்துடிப்புள்ள கலையாக, வாழும்கலையாக, மக்களை வாழவைக்கும் கலையாகக் கொண்ட அவர், மக்கள்கலை காலத்திற்கேற்ப மாறும்; வளைந்து கொடுக்கும் என்ற கருத்தினைக் கொண்டிருந்தார்.

2.1 நாடகம்

ஈழத்தமிழர்தம் கலைகளின் இன்றியமையாக் கூறாகிய நாடகம் நீண்ட காலமாக நாட்டுக்கூத்து நிலையிலேயே வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது. கிராமியநாடகங்களை நாட்டுக்கூத்து என்றே வழங்குகின்றனர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் நாற்பதுகள் ஈழத்தின் கலை வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க ஆண்டாகும். அதில் முக்கியமாக நாடகக்கலையினைப் பல்கலைக்கழக மட்டத்திலுள்ளோரும் ஆதரிக்கத் தொடங்கிய காலமது. அக்காலத்தில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியின் தமிழ்விடுவரை யாளராய் விளங்கிய பிரான்சிஸ் கிளங்கல்பரி, க. கணபதிப்பிள்ளை போன்றோர் முக்கிய இடம்பெறலாயினர். இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் 1956 இல் ஆட்சிக்கு வந்த மக்கள் ஐக்கிய முன்னணிக்கட்சி அது காலவரை நிலவிய காலனித்துவ மனப்பான்மையினை ஒழித்துக்கட்டி மக்களிடையே தேசிய உணர்வினைப் புகுத்த முற்பட்டது. இவ்வுணர்வின் ஓர் அங்கமாக இந்நாட்டு மக்களின் கலாசாரப் பாரம்பரியங்களைப் பேணுவதற்கென இலங்கைக் கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்டது. இதன் உபகுழுக்களுள் ஒன்றாய்த் தமிழ்நாடகக் குழு அமைந்தது.⁴ 1957 இல் இதன் தலைவராய் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தனும், 1975 இல் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். இவ்விருவரும் அக்குழுவின் உறுப்பினர்களில் ஒருவராக சண்முகசுந்தரம் அவர்களை நியமித்திருந்தனர்.

இக்குழுவினர் அன்றுவரை புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்த நாட்டுக்கூத்துக் கலைக்குப் புத்துயிரளிக்கும் ஆக்க வேலைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். இலங்கையில் கூத்து என்னும் கலைவடிவம் முதலில் மீள் கண்டுபிடிப்புச் செய்யப்பெற்றது. இலங்கையின் பெரும்பான்மையினரான சிங்களமக்களது பண்பாட்டில் இடம் பெறும் நாடகமரபு, தமிழ்க்கூத்து மரபினால் வரைப்படுத்தப்பட்டது என்பது சிங்கள ஆய்வாளர்களாலேயே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதோர் உண்மையாகும். சிங்கள மக்கள் தங்கள் இன விழிப்புணர்வின் பண்பாட்டுத்துறை நடவடிக்கையாகத் தம் நாடகமரபைப் புத்தாக்கம் செய்ய முனைந்தபொழுது, இலங்கைத் தமிழ்மக்கள் அந்தப் புத்தாக்கத்தின் ஊற்றுக் கண்ணாக இருந்த தமிழ்க்கூத்துக் கலையை மறுமலர்ச்சியுறச் செய்தனர். பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தனின் நாட்டுக் கூத்து மறுமலர்ச்சிப் பணியின் பின்னணி இதுவேயாகும். இங்கு கூத்து தமிழ் மக்களின் இனப்பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தின் ஒரு பகுதியாயிற்று.⁵

மக்கள் கலையில் ஆர்வங்கொண்ட சண்முகசுந்தரம் அவர்கள், தானும் இப்பணியில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். மறைந்தும், அழிந்தும் சென்று கொண்டிருந்த கிராமியப் பாரம்பரியக் கலைகளினது மீட்புப்பணியிலும், அவற்றிற்குப் புத்துருவம் கொடுத்து பேணும் முயற்சியிலும் தனது ஈடுபாட்டைச் செலுத்தியிருந்தார்.

இவ்வகையில் கூத்து, கரகம், காவடி போன்ற கலைகளையும் கலைஞர்களையும், சிற்பக் கலைஞர்களையும் கலையுலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தும் முயற்சி இவரால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. தனது சொந்தக் கிராமமான மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோயிலைச் சூழவுள்ள கலைஞர்களது அனுபவங்களையும், திறமையையும், அவர்களது உணர்வுகளையும் வெளிக் கொணர முயன்றார். இவரது ஆக்கங்கள் பல மாவிட்டபுரச் சூழல் சார்ந்தவையாக அமைந்துள்ளன. இவ்வாக்கங்களில் 'மண்வாசனை புலப் படுத்தப்படுவதை காணலாம். மண்வாசனை என்பது குறித்த ஒரு பிரதேசத்தினது சமூகப் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும், அவற்றினடியாக உருவாகும் பிரச்சனைகளையும் அப்பிரதேச மண்ணுக்கேயுரிய இயற் பண்புத் தளத்தில் நின்று வெளிப்படுத்தும் முயற்சியாகும். இலக்கியத்தின் சமூகப்பார்வையென்ற நோக்குநிலையின் ஒரு புதிய பரிணாமமாக அமையும் இவ் அணுகுமுறையானது ஒருவருக்குத் தான் வாழும் மண்ணின் இயற்கைச்சூழல், பண்பாட்டம்சங்கள் என்பவற்றிலுள்ள பற்றுதியினை வெளிப்படுத்தும் நோக்கின் விளை பொருளாகும்.⁶

இவ்வடிப்படையிலே நாட்டுக்கூத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த கலைஞர்களை அறிமுகம் செய்துள்ளார். உடுக்குப்பாட்டு, கரகக்காவடிக் கலைஞர் அம்பனை சீ. சிதம்பரப்பிள்ளை, அளவெட்டியூர் கரகக்காவடிக் கலைஞர் மு. ஐயாத்துரை ஆகிய இருவரையும் "கலையும் மரபும்" என்ற நூலிலும்; கொட்டகைக் கூத்துக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்த த. செல்லையாவை "இசையும் மரபும்" என்ற நூலிலும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

வன்னிவளநாட்டின் புதுக்குடியிருப்பு மக்களிடம் விளங்குகின்ற கலையார்வமும் மனப்பான்மையும் சண்முகசுந்தரம் அவர்களைக் கவர்ந்த மையால், அங்குள்ள அண்ணாவிமார்களிடம் மண், கூத்து, கரகம், காவடி, கும்மி, அருவிச்சிந்து, நாடகம், குடம் ஊதல் போன்ற வாழும் கலைகளான அவற்றையறிந்து, இலங்கைக் கலாசாரப்பேரவையின் தமிழ்நாடக அமைப்பினூடாக அவற்றை வெளிப்படுத்த முனைந்தார். 'புதுக்குடியிருப்பின் கலைப் பாரம்பரியங்களைத் தேசிய கவனத்துக்குக் கொண்டு வரவேண்டியதன் அவசியத்தையுணர்த்தி தமிழ்நாடகக் குழுவை ஊக்குவித்தவர் த.சண்முகசுந்தரம் அவர்கள்⁷ எனப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி கூறிய இக்கருத்து இதற்கு ஆதாரமாக அமைகின்றது.

வன்னிவளநாட்டுக் கூத்துமரபினை வெளிப்படுத்த புதுக்குடியிருப்பு முத்துமாரியம்மன் கோயிற் பூசாரியார் செ. வல்லிபுரம்பிள்ளை,

அண்ணாவியார் வே. சுப்பிரமணியம் ஆகிய இருவர்களிடமிருந்தும் பெற்ற தகவல்களை “வன்னிவளநாட்டின் புதுக்குடியிருப்புக் கூத்தும் மரபும்” என்ற நூலின் மூலமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இவ்வகையில் அவர் வன்னிப்பிரதேசத்தின் முக்கியமாக முல்லைத்தீவுப் பிரதேசத்தின் மீள்கண்டுபிடிப்பிற்குக் காரணகர்த்தரானார். சிந்தாமணிச் செய்தியேட்டில் (08.03.1982) வெளிவந்த மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் வாழ்கின்ற கலையன்பர்கள், மட்டக்களப்பு விபுலானந்தர் இசைக்கல்லூரியில் கூத்துக்குச் சிறப்பான இடம் கொடுக்க வேண்டுமென்ற தீர்மானம் தொடர்பாகச் சில கருத்துக்களை வெளியிட்டிருந்தனர். அதனைக் கண்ணுற்ற சண்முகசுந்தரம் ‘இத்தீர்மானம் விரைவில் வடிவும் வலிவும் பெறல் வேண்டுமென்றும், வெறும் தீர்மானமாக மட்டும் இருந்து விடுதல் கூடாதென்றும்’ சிந்தாமணியில் (29.08.1982) வலியுறுத்திக் கூறினார். இதிலிருந்து அவரது பரந்துபட்ட கலைநோக்கு வெளிப்படுவதை நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது.

இவ்வாறாகச் சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் யாழ்ப்பாணப்பிரதேசத்தினதும், வன்னிப்பிரதேசத்தினதும் கூத்து மரபினை மீள் கண்டுபிடிப்புச் செய்து அவற்றை கலையுலகிற்கு வெளிப்படுத்திய கலைமீட்பாளர்களுள் ஒருவராக அமைந்துள்ளார்.

சண்முகசுந்தரம் அவர்களது புத்தாக்க முயற்சிகளுள் அவரது வரலாற்று நாடகங்கள் அமைகின்றன. பழைய வரலாறுகளுக்குப் புத்துருவம் கொடுத்து, மண்வாசனையும் எதார்த்தமும் தேசியக்கண்ணோட்டமும் வாய்ந்த நாடக இலக்கியங்கள் சில இவரால் தரப்பட்டுள்ளது. ஈழத்தின் சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்தின் வரலாற்றுச் செய்திகளின் அடிப்படையில் அமைந்த கதைப்பொருளைக் கொண்ட நாடகங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. ஈழத்தின் பாரம்பரியப் பெருமை வாய்ந்து விளங்கும் தலங்களுள் ஒன்றாய்த் திகழும் மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவில் வரலாற்றை நாடகவடிவில் “வாழ்வு பெற்ற வல்லி”யாகத் தந்துள்ளார். இளமை தொடர்பு முருகப்பெருமானில் அவருக்கிருந்த பக்திப்பெருக்கினால் இந்நூலை எழுதியிருக்கலாம். செவிவழிச்செய்தியாகவும் யாழ்ப்பாணவைபவமாலை போன்ற நூற் செய்திகளாலும் வழங்கும் கதையொன்றினை எடுத்துக் கொண்டு அதனை நாடகமாக்கியுள்ளார். “இக்கோயில் கட்டியமைக்கக் காலாகவிருந்த சிவநெறிச்செல்வர், செல்வியர் சிலரைத் தமது நாடகப் பாத்திரங்களாகக் கொண்ட அவர், அப்பகுதியில் வாழ்பவர், அப்பிரதேச

மண்ணில் ஊறித்திளைத்தவர். வரலாற்றுணர்வுடன் மரபுவழிச் செய்திகளையும், மக்கள்தம் உணர்ச்சிகளையும் அறிந்தவர். இவையாவற்றையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு சோழநாட்டுடன் ஈழநாட்டையும் இணைத்து மானிடக்காதலும் தெய்வீக அன்பும் பின்னிப்பிணைந்து விளங்கும் சிறந்த இன்பியல் நாடகமொன்றினை உருவாக்கியுள்ளார்.⁸ இவ்வரலாற்றில் சில மாற்றங்கள் சண்முகசுந்தரம் அவர்களாற் செய்யப்பட்டுள்ளது.

யாழ்ப்பாணவைபவமாலையை ஓட்டியே இந்த நாடகமும் செல்கின்றது. ஆனால் துறவி சாந்தலிங்கனை அரண்மனைக்கு வரச்செய்துள்ளேன். திசையுக்கிரசோழனுக்கு அரண்மனை வாழ்வும், அரசமரியாதையும் கொடுத்திருக்கின்றேன். வைத்தியர் வைத்தியநாதன், தளபதி விக்கிரமன், அமைச்சர் அருணாசலம்பிள்ளை என்போர் என் எண்ணத்தில் எழுந்தவர்கள். மூலக்கதையின் தூய்மைக்கு இவர்கள் சார்பாக அமைகின்றார்கள்,

என்பதைக் குறிப்புரையில் தந்துள்ளார்.

இதேபோன்ற யாழ்ப்பாணவைபவமாலையிற் கூறப்பட்ட பூதத்தம்பியின் வரலாற்றை “பூதத்தம்பி” எனுந்நாடகமாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

இதற்கு முன்னர் தாவுதுப்புலவர் “பூதத்தம்பி விலாசம்” எனும்நாடகநூலை யாத்தார். இந்நாடகம் கேள்வியறிவு மாத்திரமுள்ள மக்களுக்கு தண்ணீர்ப்பட்டபாடு; பின்னைநாளில் மேனாட்டு நாடகமரபினால் இந்த விலாசம் நலிந்தது; இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தது. இதேகதையை நாடகமாக வி. கனகசபைப்பிள்ளை எழுதினார். “பூதத்தம்பி கோட்டை” என்னும் நவீனம் தோன்றியது. யே.வி. செல்லையா இந்த நாடகத்தை ஆங்கிலத்தில் எழுதி மேடையேற்றினார். இப்படியாக அறிஞர்கள் காலத்திற்குக்காலம் இந்தக் கதைக்குப் புத்துயிர் கொடுப்பான் வேண்டி உழைத்தமைக்கு ஆதரவு அளித்ததாகத் தெரியவில்லை.⁹

ஈழத்துத் தமிழக வரலாற்றுடன் இணைந்த இந்த நாடகத்தை இக்கால மேடைக்கு ஏற்றவாறு உருக்கொடுத்துள்ளார், சண்முகசுந்தரம் அவர்கள்.

“இறுதிமூச்சு” என்ற நாடகமும் இந்தவகையில் புத்துருவம் கொடுக்கப் பட்டதோர் ஆக்கமாகும். இக்கதையின் வரலாறு யாழ்ப்பாண வைபவ மாலையில் இடம்பெற்றுள்ளது. இவரது ஆசிரியரான பேராசிரியர் க. கணபதி பிள்ளை இக்கதையைச் “சங்கிலியன்” (1961) எனும் நாடகமாக ஆக்கி யுள்ளார். சண்முகசுந்தரம் இதனைத் துன்பியல் நாடகமாகத் தந்துள்ளார்.

வரலாற்று நிகழ்வுகளை எடுத்து அவற்றை இக்காலமேடைக்கேற்ப புது வடிவம் கொடுத்து நாடகமாகத் தந்துள்ள இம்முயற்சி சிறப்பான தொன்றெனலாம்.

2.ii. கிராமியத்துறை

அச்சுக்கலை வருவதற்கு முன்பு தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண நூல்கள் யாவும் ஏட்டிலேயே எழுதப்பட்டிருந்தன. சில வாய்மொழியாகவே இருந்து வந்துள்ளன. இவை இயற்கையின் அழிவுகளிற்கும், விரைவில் அழியக் கூடிய சாதனங்களில் அமைந்தமையாலும் அழிந்தும், மறைந்தும் போகும் நிலை ஏற்பட்டது. அச்சியந்திர, காகித வரவுடன் அவற்றைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் முயற்சியாகப் பதிப்புகள் தோன்றின. ஈழத்தைப் பொறுத்த வரையில் பதிப்பு முயற்சியில் முதன்முதலில் ஈடுபட்டவர்கள் நாவலர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை ஆகியோராவர்.¹⁰

தமிழ்நூற்பதிப்புகள் பாடப்புத்தகப்பதிப்பு, திறனாய்ந்த பதிப்பு என இரு வகையின. இந்த அடிப்படையில் சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் பதிப்பித்தவை பாடப்புத்தகப்பதிப்புக்களாகக் காணப்படுகின்றன.

கிராமிய இலக்கியங்களைப் பேணும் முயற்சியில் முதற்பணியாக அவற்றைத் தொகுத்து அச்சுவாகனமேற்றுவதிலே அறிஞர் முயற்சி செய்தனர். கிராமியப்பாடல்களை அச்சமூலம் வெளிக்கொணர முயன்றவர் களுள் முன்னோடியாக அமைபவர் மக்கள் கவிமணி வட்டுக்கோட்டை மு. இராமலிங்கம் ஆவார். அவரைத்தொடர்ந்து பேராசிரியர் சு. வித்தியா னந்தன் இம்முயற்சிகளைச் செய்தார். வேறுபலரும் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். அவர்களுள் சண்முகசுந்தரமும் ஒருவராவார்.

இவர் ஈழத்திற் காணப்பட்ட கிராமியத்துறை அம்சங்களை உள்ளடக்கியிருந்த பல ஏடுகளையும் வகுத்து, அவை காணப்பட்ட நிலையங்களையும் ஆறுபிரிவுகளாகக் கொடுத்துள்ளார். அவற்றுள் அண்ணாவிமார் வைத்திருந்த கூத்து, வசந்தன், பள்ளு போன்ற ஏடுகளை ஒருபிரிவாகவும்; கப்பல்கட்டுதல், கப்பல் செலுத்துதல் போன்ற நாவாய்

ஏடுகள் நெய்தல் நிலமக்களின் தலையாரி வீடுகளில் இருந்தவற்றை ஒருபிரிவாகவும் தரப்பட்டுள்ளது. இப்படியாக இருந்து அழியும் நிலையிலுள்ள ஏடுகளைச் சேகரித்து, அவற்றைப் பேணவேண்டுமென்றும் ஆராய்ச்சிப்பணிகளில் ஈடுபடுதல் வேண்டுமென்றும் கூறியுள்ளார். இது மறு மலர்ச்சிக்கு ஒரு புது முயற்சியாகும்."

மக்கள்கலை மறுமலர்ச்சி அடையவேண்டுமென்ற நோக்குடையவர் சண்முகசுந்தரம்.

உருசியநாட்டிலே மக்கள்கலைக்கு மறுவாழ்வு கொடுக்க எடுத்த முயற்சிகள் யாவும் நற்பயனைக் கொடுத்துள்ளன. அதேபோல இந்தோனேசியாவில் பாலிநடனத்திற்குப் புத்துயிர் கொடுக்க எடுத்த முயற்சிகள் யாவும் உலகப்புகழ் பெற்றுள்ளன. அப்படியான முயற்சிகள் ஈழத்திலும் எடுக்கப்படவேண்டும். மக்கள் இலக்கியத்தில் முழுமையான மறுமலர்ச்சி உருவாகவில்லை என்றே கூறலாம். எமது நாட்டின் தனித்தன்மையை எடுத்தியம்பும் வகையில் இம்மறுமலர்ச்சி அமையவேண்டும்.¹²

மேலே கூறப்பட்ட ஏட்டுப்பிரதிகள் சிலவற்றையும் கையெழுத்துப்பிரதியையும், வாய்மொழிப்பாடல்கள் சிலவற்றையும் மீட்டுப்பெற்று அவற்றைத் தொகுத்துப் பிரதிசெய்துள்ளார். பிரதிகளைப் பெற்றுக்கொண்ட அவர், அவற்றிற்கான விளக்கங்களைப் பலரிடமும் கேட்டறிந்து, அவ்வுதவியைக் கொண்டு அவற்றைத் தனது செலவிலேயே பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார். நூலில் அவை தொடர்பான விளக்கங்களும் கருத்துக்களும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. தமக்குத் தெரியாதவற்றைப் பிறரிடம் கேட்டறிந்து கொண்டு, அப்பணியில் ஈடுபட்ட அவர், தமது பணியிலே மற்றவர்களும் ஈடுபடவேண்டுமென்ற பெருநோக்குடன் வாழ்ந்துவந்தார். இவற்றைப் புத்தக வடிவில் கொண்டுவர விரும்பியமைக்குக் காரணம் அவருக்கிருந்த கலையார்வமேயாகும்.

"மறுமலர்ச்சிப்பாதையில் மக்கள் கலைகள்" என்ற தொடரில் எட்டுச் சிறு நூல்களைத் தந்துள்ளார். இத்தொடரில் இரண்டாவதாக "இறங்கணியவளை குருநாதர் மான்மியம்" என்ற சிறுநூலையும், நான்காவதாக "வன்னி நாய்ச்சிமார் மான்மியம்" என்பதையும், தொடர் ஏழில் "காகப்பிள்ளையார் மான்மியம்" என்ற நூலையும் கொடுத்துள்ளார். மான்மியம் என்பது

தலமகிமை பற்றிக் கூறுவதாகும். கிராமமக்களின் பண்பாட்டினை எடுத்துக் கூறுவனவாகக் கிராமியக்கோயில்கள் அமைந்துள்ளன.

இவற்றிற்குரிய ஏட்டுப்பிரதிகளை மலேசியாத் தபாந்திணைக்கள அதிபராகக் கடமைபுரிந்து இளைப்பாறிய அ. வினாசித்தம்பி அவர்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டவை. காங்கேசந்துறை இறங்கணிய வளையில் சிவகுருநாதர்சுவாமி கோவில் எழுந்த கதையைத் தொடர் இரண்டு கூறுகின்றது. இப்பாடலைப்பாடிய புலவர் பெயர் அறியப்படவில்லை. இவ்வேடுகள் இக்கோவிலின் கடைசிப் பூசாரியாக இருந்த வி. அருணாசலத்தால் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. “நாச்சிமார் மான்மியம்”, “காகப் பிள்ளையார் காவியம்” என்ற தலைப்புகளில் மற்றய இரு ஏடுகளும் இருந்தன என்றும், மேலும் பல ஏடுகள் இருந்தன என்றும் அவை காலதேவனுக்கு இரையாகின என்றும் இந்நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁵

“மாவை முருகன் காவடிப் பாட்டு” தொடர் மூன்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. சில நாட்டுப்பாடல்கள் இன்றும் ஈழத்தின் பல பகுதிகளிலும் வாய்மொழியாகவே பயிலப்பட்டு வருகின்றன. அளவெட்டிப் பகுதியில் இவ்வாறு வழங்கி வந்த காவடிப்பாட்டினை இதில் பிரதிசெய்துள்ளார். இப்பாடலைப் பாடியவர் பெயர் குறிக்கப்படவில்லை. இப்பாடலை கீரிமலை த. செல்லையா என்பவரைக் கொண்டு பாடுவித்து, அதற்கான விளக்கத்தை அளவெட்டிக் கரகதிலகம் மு. ஐயாத்துரை என்பவரிடமிருந்து பெற்று நூலையாக்கியுள்ளார்.

கிராமமக்கள் நாட்டில் நோய், துன்பம் போன்றன ஏற்பட்டால் அவை நீங்கும்பொருட்டு அக்கிராமக்கோவிலில் குளிர்த்தி செய்வது வழக்கம். இது பாரம்பரியமாகக் கிராமங்களிடையே பின்பற்றப்பட்டு வருவதை இன்றும் காணக்கூடியதாய் உள்ளது. மாவிட்டபுரம் வீணியவரையில் அமைந்துள்ள கண்ணகை அம்மனுக்குக் குளிர்ச்சியேற்படுத்தும் பொருட்டு பொங்கல் செய்வர். அவ்வூர் மக்கள் பொங்கலுக்கான பொருட்களைச் சேகரிக்கச் செல்லும்போது பாடல்கள் சிலவற்றைப் பாடிச்செல்வர். அத்தகைய பாடல்களை கண்ணகி அம்மன் கஞ்சி வார்ப்புத் தண்டற் பாட்டாகத் தந்துள்ளார். இப்பாடல்களைத் தெல்லிப்பளை கி. ஆறுமுகம் என்பவரைக் கொண்டு பாடுவித்து, அப்பாடல்களைத் தனது தந்தையார் மூலம் சீராக்கி, அவற்றிற்கான விளக்கங்களைத் தொடர் ஐந்து கூறுகின்றது.

இணுவில், வட்டுக்கோட்டை, மாவிட்டபுரம் போன்ற இடங்களில்

வழக்கிலிருந்து மறைந்த வேட்டைத்திருவிழாப் பாடல்களைத் தொடர் எட்டில் “வள்ளிதிருமண வேட்டைத்திருவிழாப் பாட”லாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

இவையாவும் யாழ்ப்பாணப்பிரதேசம் சார்ந்த கிராம மக்களிடையே பேணப்பட்டு, பின்பற்றப்பட்டு வந்த சிறுபாரம்பரிய அம்சங்களாகும். இதே போன்று வன்னிப்பிரதேச மக்களிடையே வழங்கிவரும் கிராமியத்துறைகளையும் மீட்பித்துப் பதித்துள்ளதைக் காணலாம். வன்னியல் முதலாவது தொடரில் “குருவிச்சிநாய்ச்சி சலிப்பு - வளர்ப்புத்தாய் புலம்பல்” எனுந்தலைப்பில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலைப் பாடியவர் பெயர் அறியப்படவில்லை. இப்பாடல் ஏட்டுவடிவிலும் இருந்திருக்கலாம்; செவிவழியாகவும் வந்திருக்கலாம் என்ற குறிப்பு இந்நூலிற் காணப்படுகின்றது.

ஒருவர் இறந்தவுடன் பெண்கள் கூடியிருந்து அழுவது வழக்கம், பின்னர் எட்டுநாள் செலவுமடை, முப்பத்தோராம்நாள் நிகழும் அந்தியேட்டி போன்ற நாட்களிலும் பெண் கூடியிருந்து அழுவது வழக்கம். பின்னர் ஓராண்டு காலம் “சலிப்பு” இடம்பெறும். சலிப்பு என்பது பழஞ்சலிப்பு என விரியும். ஓராண்டு காலமும், தைப்பொங்கல், புத்தாண்டு, தீபாவளி போன்ற நாட்களிலும் பெண்கள் கூடியிருந்து அழுவர். இங்கு இடம்பெறுகின்ற பாடல் அப்படியான வேளையில் படிப்பதற்கென்றே எழுந்தவை போலும்.¹⁴

இவ்வகையில் மக்கள் கலைமீட்பாளான சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் மறைந்து கொண்டிருந்த கிராமியத்துறைச் சிறுபாரம்பரிய அம்சங்களை மீட்டு அவற்றிற்கு ஈழத்துக்கலை வரலாற்றில் நிலையானதோர் இடத்தைப் பெறச் செய்ய முயன்றுள்ளார். பழமைவாய்ந்த ஈழத்துத்தமிழகம் தனிப்பெருமை வாய்ந்தது. அப்பெருமையை மேலும் வலுப்பெறச் செய்வதற்கு இந்த வகையில் அமைந்த துறைகள் பெருந்துணைபுரிவனவாக அமைகின்றன எனலாம்.

2.iii. இசை

கிராமியக்கலைப் பாரம்பரிய மரபுகளில் ஒன்றாக இசைத்துறையும் அமைந்துள்ளது. அத்தகைய இசைத்துறையினையும் சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் மீட்டுப் புத்துருவம் கொடுத்துள்ளார். தமிழில் தேசிய இசை

மறுமலர்ச்சியை மக்கள் இசை மூலந்தான் ஏற்படுத்தலாம். மறுமலர்ச்சி என்றால் அது மக்களுக்கு விளங்கும் வகையில் அமைதல் வேண்டும்.

இசைவல்லார், மெத்தப்படித்தவர், ஐரோப்பிய ஆட்சியாளர் அவரின் எச்சங்கள் ஆகியோரின் எதிர்ப்பு என்னும் கோடையை மக்கள் இசை என்னும் இசையின் வேர் எதிர்த்து நின்றது, நிற்கிறது. மக்கள் இசையின் வேர் சாகவில்லை. சுதந்திரம் என்ற மழையின் பின்னர்

மக்கள்கலை என்னும் வேர் மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது. இம்மறு மலர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்துவது எமது தலையாய கடமை.¹⁵

இசைக்கலைஞர்கள் மக்கள்மத்தியில் இன்று செல்வாக்கினை இழந்து வருகின்றனர். எமது சமூக அமைப்பின் பல்துறைவளர்ச்சியும், பொருளாதார மாற்றங்களும் மரபுவழிக் கலைஞர்களின் சமூக அந்தஸ்தை மங்கச்செய்து வருகின்றது. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக சமகாலத்தவரான மஹாகவியின் “கோடை” என்ற கவிதை அமைகின்றதைக் காணலாம்.

நாதஸ்வரக்கலைஞர் ஒருவரது மகள், தந்தையிடம்
அக்கலையைப் பயிலும் கலைஞனைக் காதலிக்கின்றாள்,
ஆனால் அவளது தாய் அவளது காதலைப்புறக்கணித்து
ஒரு அசட்டுப் பொலிஸ்காரனை அவன் அரச ஊழியன்
என்பதால் மணமகனாக்க முயல்கின்றாள். மகளையும்
அக்கலை பயிலாமற் தடுத்து ஆங்கிலம் கற்பித்து

அரசபணியிற் புகுத்த விழைகின்றாள். சமூகத்தில் உயர்மட்டத்தினர்
நாதஸ்வரக் கலையையும், அக் கலைஞரையும் அவமதிக்கின்றனர். இதேநிலை ஏனைய கலைஞர்களுக்கும் காணப்பட்டது.¹⁶

இந்தநிலையைச் சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் மாற்றி, அவர்களை மறைந்து போகாமல் அவர்களது கலையுலக வாழ்விற்கு மறுமலர்ச்சியும், புத்துயிர்ப்பும் கொடுத்துள்ளார். அவர் வாழவைத்த கலைஞர்கள் மாவையாதீன நாதசுரப் பெரும்புலவர் சோ. உருத்திரபூபதி. மாவையாதீன நாதசுர வித்துவான் த. செல்லையா, தவில்வித்துவான் அ. வை. ஆறுமுகம் என்போராவர். இவர்களது இசைப்பாரம்பரியத்தை “இசையும் மரபும்”, “கலையும் மரபும்” என்ற நூல்களின் மூலமாகக் கலையுலகிற்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

ஈழத்தில் கலைகளுக்கு ஆதரவு கொடுக்க அரசர்கள் இல்லாதகாலம்

நிலமானியப்பிரபுக்களும் தலைமைக்காரர்களும் கலைகளுக்கு ஆதரவு கொடுத்தனர். வெறும் ஆதரவு கொடுத்தால் மட்டும்போதாது கலைகளை வளர்க்கக் கலைஞர்கள் தேவை. அக்காலத்தில் பொதுமக்களோடு ஒட்டி உறவாடி வாழ்ந்து இசைக்கலைக்குத் தொண்டு செய்தவர் இருசாரார். ஒருசாரார் நாதசுரக்கலைஞர் மற்றவர் வீரசைவர்.¹⁷

தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ், கீர்த்தனம் போன்றவை ஏட்டு வடிவிலே இருந்த அக்காலத்தில், அச்சகக் கலையும் வளராத அக்காலத்தில் நாதசுரக்கலைஞர்கள் தமது வாத்தியம் மூலம் தமிழிசைக்கு உயிர்கொடுத்து, கோயில் வீதிகளில் இறைவனை வணங்கினர். இசைத்தட்டு, ஒலிப்பதிவு ஆகியவை இல்லாத அக்காலத்தில் வாய்ப்பாட்டு மூலம் இசையை வளர்த்தனர், முறையாகச் சொல்லிக்கொடுத்தனர். இன்றும் இசையைப் பரப்புவர்கள் இவர்களே. 'பாரம் இழுக்கின்ற எருதின் கதையாகக் கலைஞர்கள் வாழ்வு அமையக்கூடாது' என "இசையும் மரபிலும் சுட்டியுள்ளார்.

சண்முகசுந்தரம், இக்கலைஞர்கள் இருக்கும் இடங்களையறிந்து, அவர் களிடம் தானே நேரடியாகச் சென்று அவர்களுடன் ஒட்டியுறவாடி வாழ்வியல் விமர்சனமாகத் தந்துள்ளார். நிகழ்காலக் கலைஞர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புகொண்ட அவர், மரபுகளையும் வரலாற்றையும் பேணும் பதிவேடுகளாக இவற்றை அமைத்துள்ளார். தான் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டதற்கான காரணத்தையும் கொடுத்துள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிவந்த கலைக்கல்வியும், மரபும் இப்பொழுது படிப்படியாக அற்றுக்கொண்டு வருகின்றன எனலாம், பழைய கல்விமரபைப்பற்றி இப்பொழுது சரியாக அறிந்து கொள்ள முடியாதிருக்கின்றது. பழைய மரபுப்படி கல்விகற்றுப்புகழுடன் நிகழ்ந்த பலர் இப்பொழுதும் எம்மத்தியில் இருக்கின்றனர். கலைமரபுக்களஞ்சியத்தை இவர்கள் வாயிலாகக் கேட்டறியலாம். இதனைக் கேட்டுத்திரட்டி ஏட்டிலே பொறித்து வைப்பது மிகவும் முக்கியம் இல்லாவிட்டால் மரபுச்செல்வத்தைப் பற்றி எமது அடுத்த தலைமுறையினர் அறியமுடியாத நிலைக்கு வந்துவிடுவார்.¹⁸

ஏனைய மக்கள்கலைஞர்களான மாவை முருகன் கோவிலிற் கருங்கற்பணி வேலைகளுக்கு முதன்மைச் சிற்பாசிரியராகத்திகழும் கலை

வல்லார் சா. பெரியசாமி, மாவையாதீனத்தின் பிரதம ஆசிரியராக இருக்கும் தேர்க்கலைஞர் செ. சுப்பிரமணியம் போன்றோரது கலை வாழ்வினை “கலையும் மரபும்” கூறுகின்றது.

இக்கலைஞர்களுடன் உரையாடும்போது அவர்கள் நிலைக்குக் கீழிறங்கி, தன் கூற்றாக மட்டும் கூறாது அவர்களையே பேச வைத்துள்ளமையையும் காணலாம்.

மக்களை மகிழ்வித்த கலைஞர்களை இங்கு பேச வைத்துள்ளேன். மக்கள்கலைகளின் மதிப்பு வளரட்டும். கலைமரபுகளை மக்கள் அறியட்டும். மரபிலே மகிமை உண்டென்பதை எல்லோரும் உணரட்டும். இதுவே எனது நோக்கம்.¹³

மறுமலர்ச்சிப் பாதையில் மக்கள் கலைகள் தொடர் ஒன்றில் “மாருதப் புரவல்லி கப்பற்பாட்டு” என்ற சிறு நூலைத்தந்துள்ளார். மக்கள் இசை என்ற பெரும்பரப்பில் கப்பற்பாட்டும் அடங்கும். இப்பாடல் ஏட்டில் இருந்து பதிக்கப்பட்டதாகும்.

ஈழத்துத்தமிழ்க்கவிதை மரபில் மரபுவழி சார்ந்த பண்புகளைப் பின் பற்றிவந்த காலகட்டத்தில் ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதையின் பொருள், வடிவம் ஆகிய இரு நிலைகளிலும் நவீனத்துவத்திற்குரிய பொதுமக்கள்சார்பை அறிமுகஞ்செய்த வகையில் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை முதன்மை பெறுகின்றார். சமூகசீர்திருத்தத்தையே உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட சிவமணிமாலை, யாழ்ப்பாணச்சுவேதேசக்கும்மி, இதோபதேச கீதரசமஞ்சரி ஆகிய தலைப்புக்களிலமைந்த பாடற்பகுதிகளையும், பல தனிப்பாடல்களையும் ஆக்கியுள்ளார். சமுதாயச்சார்பான உள்ளடக்கத்தை வெளியிடும் முறையில் கும்மி, பதம், கீர்த்தனை ஆகிய இசைப்பா வகைகளைக் கையாண்டு வெளிப்படுத்தினார். இவை பொதுமக்கள் கலைமரபுகளான நாட்டுப்பாடல், நாட்டுக்கூத்து, நாடகம் ஆகியவற்றிலிருந்து ஊற்றெடுத்தவை.

இத்தகயதொரு கவிதைப்பாரம்பரியத்தினை வெளிக்கொணரும் வகையில், சண்முகசுந்தரம் பாவலரது கவிதைகளைத் தொகுத்து வெளியிடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். பாவலரது இலக்கியமரபை நன்குபுரிந்து, அவற்றை வெளியிடல் வேண்டும். என்பதை வலியுறுத்தினார். இதன் விளைவாகப் பாவலரது நூற்றாண்டு விழாவில் “சிந்தனைச்சோலை” என்ற கவிதைத்தொகுப்பு வெளியிடப்பெற்றது. சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் இல்லை

யேல் பாவலரது எழுத்துக்கள் அச்சேறியிருப்பது சிரமமே²⁰ எனப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி குறிப்பிட்டுள்ளார். பாவலரது இசை ஈடுபாட்டையும் பாடல்களின் தன்மையையும் “தமிழிசை இலங்கையிலும் வளர வேண்டும்” என்ற கட்டுரை மூலமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். (வீரகேசரி 16.01.1982). தமிழிசை இயக்கம் வலியுற வேண்டுமென்று இற்றைக்கு எண்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே குரல் கொடுத்தவர் பாவலர். தமிழிலுள்ள பழைய இசைவடிவங்களை எந்த இசைவடிவமும் விஞ்சிவிடமுடியாது என்ற கருத்தினைப் பாவலர் கொண்டிருந்தாரென அக்கட்டுரையில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தவகையில் ஈழத்துத்தமிழ்க் கலைப் பாரம்பரியங்களாக விளங்கும் நாடகம், கிராமியத்துறை, இசை போன்றவற்றினது மீள்கண்டுபிடிப்பிற்கும்; அவற்றிற்குக் கலை வரலாற்றில் நிலையானதொரு இடத்தைக் கொடுத்த வகையிலும் ஈழத்துக் கலையிலக்கிய வரலாற்றில் ‘ஈழத்துப் பாரம்பரியக் கலை மீட்பாளன்’ என்ற முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றுக்கொண்டுள்ளார் என்றே கூறலாம்.

ஈழத்துக்கலை மரபினைப் பேணவும் வளர்க்கவும் வேண்டிய தேவை இன்று ஏற்பட்டுள்ளது. இளந்தலைமுறையினிடையே கலைப்பற்றையும் வளர்க்க வேண்டிய தேவையும் ஏற்பட்டுள்ளது. இவ்வடிப்படையில் நமது கலையிலக்கியப் பாரம்பரியங்களை நிலைப்படுத்திப் பேணுதல் அவசியமாகின்றது.

முன்றாம் இயல்

3. எழுத்து

3. i கலை இலக்கியம்

3. ii கட்டுரை / விமர்சனம்

ஈழத்திலே 1958 இன் பின்னர் கல்வித்துறையிலும் பண்பாட்டுத்துறையிலும் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. பாடசாலைகள் தேசிய மயமானமை, கலைத்துறைப் பட்டப்படிப்பு வரை தாய்மொழியிலே கற்க வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டமை, தேசியக்கல்விக்குத் திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டமை போன்ற கல்விச்சீர்திருத்தங்களால் யாவரும் கல்விகற்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அந்நியமொழியான ஆங்கிலத்தின் இடத்தினைச் சொந்த மொழிகளான தமிழும் சிங்களமும் பெற்றதாற் புதியதொரு கல்விப் பரம்பரை தோன்றியது. இப்பரம்பரையிலிருந்து நவீனசிந்தனையாளரான எழுத்தாளர் தோன்றினர். திரு.த.சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ச்சங்க ஏடான இளங்கதிர் மூலம் 1949இல் எழுத்துலகில் புகுந்தார். இதில் ஆரம்பித்த இவரது இலக்கியப் பிரவேசமானது பின்னர் கதை- கட்டுரை-நாடகம் என்னும் பல துறைகளில் விரிவடைந்தது. பல்கலைக்கழகத்தில் எழுத்துத்துறையின் மீதேற்பட்டிருந்த மிகுந்த ஈடுபாடு பின்னர் பல்கலைக்கழகப் பட்டப்படிப்பு முடிந்ததும் தினகரன் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் குழாத்தில் பணியாற்றத் தொடங்கிய போது வளர்ச்சியடைய வாய்ப்பாக இருந்தது. தொடர்ந்து 1986 வரை எழுத்துத்துறையில் ஈடுபடலானார்.

இவர் பல்துறை எழுத்தாளனாக விளங்குவதற்கு மூல காரணங்களாக இருந்தவர்களுள் கொழும்புப்பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையும், யாழ்ப்பாணத்துப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தனுமாவர். தசம், நையாண்டி, சண், சண்முகம், நிறை போன்ற புனைபெயர்களைத் தாங்கி எழுத்துலகில் ஈடுபட்டு வந்தார்.

3. i கலை இலக்கியம்:-

புனைகதைவடிவங்களுள் சிறுகதை, நாவல் போன்ற நவீன இலக்கியங்கள் அடங்குகின்றன. 1930 இனை அடுத்து ஈழகேசரி, வீரகேசரி, தினகரன் ஆகியனவும் 1947இலிருந்து சுதந்திரனும் செய்திப் பத்திரிகைகளாக வெளிவரலாயின. இவை புனைகதைத்துறைக்குக் குறிப்பிடத்தக்களவு பணியாற்றின. 1930 ஆம் ஆண்டையொட்டி ஈழத்தில் புனைகதை இலக்கியத்தின் ஒரு பிரிவான சிறுகதை இலக்கியம் தோன்றுவதற்கான சூழ்நிலை உருவானது. 1930 களிலிருந்தே ஈழத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் உருவப்பிரக்களையுடன் எழுதப்பட்டன!

பெரும்பாலான சிறுகதையாசிரியர்கள் உலக வாழ்க்கையென்ற பல்கலைக் கழகத்தில் பயின்றவராகவோ அல்லது பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்களாகவோ தான் இருந்தனர். அந்தவகையில் சிறுகதையாசிரியரான சண்முக சுந்தரம் அவர்களும் அமைந்திருந்தனர். இவரது சிறுகதைகள் பத்திரிகை, சஞ்சிகை என்பவற்றின் மூலம் வெளிவந்தன. இவரது சிறுகதைகளின் பட்டியல் பின்னிணைப்பில் தரப்பட்டுள்ளது.

இளங்கதிரில் எழுதிய கதைகள் ஆரம்பமுயற்சியாக அமைந்துள்ளன. “கடவுளே” என்பது புத்தகவாழ்வில் சிக்கிச்சுழலும் எமக்கு வாழ்வு இப்படி எனக்கூற எத்தனிக்கிறது. “நாயும் தத்துவ ஞானமும்” அங்கத வுணர்வுடன் எழுதப்பட்டது. ஆனால் அது சிரிக்கக் கூடியதொன்றல்ல. இவற்றில் வரும் பெயர்கள் கற்பனைப்பெயர்கள். “கழிவிரக்கம்” ஒரு உண்மையையெடுத்து மிகவும் பெருப்பித்துக் காட்டுவது எனினும் ஒருவிதமான வரட்டுத்தன்மையுடையது எனலாம். உலகில் உண்மை இப்படியும் இருக்கலாம்.

ஏகாதிபத்திய சக்திகளாலும், முதலாளி வர்க்கத்தாலும் தலைமைதாங்கப் பட்ட நிறுவனத்திற் கடமையாற்றிய அலத்திலும் பழையசுரண்டற் சமுதாய அமைப்பை உடைக்க வேண்டுமென்ற உள்ளுணர்வு வேகத்துடனும் செயலாற்றினார். அவ்வப்போது எழுதிய சிறுகதைகள் இதனைத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.² 1948 இல் ஈழம் சுதந்திரமடைந்தபின் 1950 களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து பலதுறைகளிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. சிறுகதையில் பிரதேசம் சார்ந்த பிரதேச மொழி வழக்கு, சாதிப்பிரச்சினை, சமூகப்பொருளாதாரப் பிரச்சினை என்பன கதைப்பொருளாயிற்று. “இராச வம்சரத்தம்” சாதியேற்றத்தாழ்வைக் காட்டுவது. முதலியாரின் உடம்புக்குப் பறையன் கறுப்பனின் இரத்தம் ஏற்றப்பட்டது. இராசவம்சரத்தம் ஓடுகிறது என முதலியார் சாதிப்பெருமை பாராட்டினார்.

1960-1970 இதற்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் அவர் எதுவித சிறு கதைகளும் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. இதன்பின் எழுதியவற்றில் அரசியல்சமூகப் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் பிரதிபலிக்கப்பட்டன. அக்காலத்தின் பொதுவான சூழ்நிலையின் பாதிப்பாக இருந்தது. இயற்கைகளின் மிக்கசூழல், மனதின் ஆழத்தில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் சலனம், சென்றகாலத்தின் வரலாறு காட்டும் செய்தி என்பன சிறு கதைகளின் கதைப்பொருளாயின.

தான் வாழும் பகுதிச்சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கையை மனிதாபி

மானத்தோடும் அனுதாபத்துடனும் சித்தரிக்க முயன்றுள்ளார். இவரது பெரும்பாலான சிறுகதைகள் இவ்வகையிலேயே அமைந்தன. “கந்தையுள் கனிந்த காதலி”ல் முதலாளியான முத்தையாவை மனச்சாட்சியில்லாத வராகப் படைத்துள்ளார். “வீட்டுக்கணக்கு” ஒரு குடும்பக் கதையாகும். தந்தையில்லாத நிலையில் சிறுவயதில் படிப்பை நிறுத்தித் தன் தாயையும், சகோதரர்களையும் காப்பாற்றும் நிலைக்குட்படும் நிலை கூறப்படுகிறது.

ஈழத்துத்தமிழ்ச் சமூகத்தின் தாழ்த்தப்பட்ட பகுதியினரிடையேயிருந்தும், தொழிலாளர், விவசாயிகள், மீனவர் போன்றவர்களது பிரச்சனைகளும் வாழ்க்கைப்போராட்டமும் இவரது கதைகள் சிலவற்றில் காணப்படுகின்றது. இப்பண்புகள் சமகால எழுத்தாளர்களது கதைகளிலும் பிரதிபலித்தன. “களப்பலி” மீனவப்பெண் ஒருத்தியின் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தைக் காட்டுவது. “நடாத்துநர் வாழ்க்கை நடாத்துகின்றார்.” தொழிலாளியின் கதையாகும்.

ஈழத்தில் 1977 இல் பதவிக்கு வந்த அரசின் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையின் காரணமாக வெளிநாட்டில் வேலைபெறும் வாய்ப்புகள் இங்குள்ளவர்களுக்குக் கிடைத்தது. இதன் பிரச்சினைகளையும் தனது கதைகளில் பிரதிபலிக்கச் செய்துள்ளதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. “இறுதிஓட்டம்”, “புகையும் புகைச்சலும்” என்பவற்றால் இவை கூறப்பட்டுள்ளது. தந்தையின் மரணம் அவர் வளர்த்த வளர்ப்புகளைப் பாதித்ததும், சொந்தமகளைப் பாதிக்காததும் “புகையும் புகைச்சலும்” எடுத்துக் காட்டுகிறது. தலைமுறைச்சிந்தனைகளில் உள்ள வேறுபாட்டினையும் எடுத்துக்கூறுகிறது.

“பூவரசமரத்துப் பூதம்” மாவிட்டபுரம் பகுதியில் காணப்பட்ட செட்டி மார்களின் வட்டிக்கடைகளும் இப்பகுதி ஏழை விவசாயிகளின் புகையிலையை ஏமாற்றி வாங்கும் தரகர்களின் மோசடிகளும் இக்கதையில் கூறப்படுகின்றது. ஏழை விவசாயிகளுக்கு விமோசனம் காணத்துடித்த அவர் இதனைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டார்.

இவரது கதைகளில் சம்பவங்களிலும் பார்க்க சம்பவங்களினடியாகத் தோன்றும் உணர்வுநிலையே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. தான் வாழும் சமுதாயத்துடன் இணைந்துநின்று தமது கதைகளில் சமூகப்பிரச்சனைகளைப் பிரதிபலித்ததுடன் சமூகச்சீர்திருத்தத்திற்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் சிறுகதையைப் பயன்படுத்தினார். இவை சமூக மாற்றத்தையும் தேவையையும் வெளிப்படுத்துவனவாய் அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

இவரது சிறுகதைகள், ஈழத்துத்தமிழ்ச்சிறுகதை வளர்ச்சி பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டவர்களால் எடுத்துக்கூறப்படவில்லை.³ இவரது சிறுகதைகள் சமகாலச் சிறுகதைகள் கொண்டிருக்கும் பண்புகள் சிலவற்றைக் கொண்டிருப்பதால் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியத்தில் இனிவரும் ஆய்வாளர்களால் எடுத்துக்கூறப்படலாம்.

இவரது சிறுகதைகள் நூல்வடிவு பெறவில்லை. பத்திரிகை, சஞ்சிகை வெளியீடுகளாகவும் கையெழுத்துப் பிரதிகளாகவுமே உள்ளன. இக்கதைகளைத் தொகுத்து “முல்லைப்பூங்கொத்தாக வெளியிடத் திட்டமிட்டுள்ளனர்.

புனைகதையின் மற்றைய வடிவமான நாவல் அல்லது நவீனம் அல்லது குறுநாவல் எழுதும் முயற்சியையும் மேற்கொண்டார். இவர் நாவலாசிரியராகவே வாசகருக்கு அறிமுகமானார். இவரது ஈழத்துநாவல் இலக்கியமுயற்சிகள் பத்திரிகைத் தொடர்கதைகள் எழுதுவதாகவும் குறுநாவல் எழுதுவதாகவும் அமைந்திருந்தன.

ஈழத்துத்தமிழ்நாவல் இலக்கியவரலாற்றிலே 1950 இன் பின்னர் எழுத்தார்வங்கொண்ட ஆசிரியர்களும் பத்திரிகைத் துறை சார்ந்தோரும், நிர்வாகப்பணி புரிந்தவர்களும் பல்வேறு சமூக இயக்கங்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தோருமாகிய பலர் பல நாவல்களை எழுதியுள்ளனர். இவற்றுட் சமகாலச் சமூகவுணர்வும், தேசியவுணர்வுச் சாயலுங்கொண்ட நாவல்களும் அடங்கும். இக்காலப்பகுதியை ஈழத்துத்தமிழ்நாவல் இலக்கியத்தில் எழுத்தார்வக்காலமாகக் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் கொண்டுள்ளார்.

தசம் அவர்கள் தாம் வாழும் சமூகத்தையும் பிரதேசத்தையும் கருத்திற்கொண்டு நாவல்களை எழுதியுள்ளார். நாவல்களின் பட்டியல் பின்னிணைப்பில் தரப்பட்டுள்ளது. ஈழத்தில் தமிழ்நாவல் இலக்கியத்தின் பிரதேசச் சித்தரிப்பு நோக்கு நாற்பதுகளிலிருந்தே அரும்புகிறது.⁴ இவர் தான் வாழும் பிரதேசத்தின் கிராமப்புறத்தினையே சித்தரிக்கின்றார். சடங்கு, சம்பிரதாயம் மூலமும் பேச்சு வழக்கின் மூலமும் அக்கிராமம் பிரதிபலிக்கப்படுகின்றது.

“நாகமணி”யில் விவசாயக்கிராமமான பெரியபுரம் சித்தரிக்கப்படுகிறது. படித்தவரான நாகமணியும், படிக்காது ஆனால் பண்புள்ளவளாக அவரது மனைவி சிவகாமியும், அவர்களது வாழ்க்கையும் எடுத்துக்கூறும் வகையில் இக்கதை எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஏறத்தாழ 1950 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் 1956 வரை ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பொதுவாகச் சமுதாய அமைப்பைக் கண்டிப்பதிலும் அம்பலப்படுத்துவதிலும் வெற்றிகாண முனைந்தனரேதவிரச் சமுதாய அமைப்பை மாற்றும் சரியான வழியை இனங்காணவில்லை. இக்கால கட்டத்திலேயே இவரது “மீனாட்சி”, “ஆசைஏணி” என்பன தோன்றின.⁵

மீனாட்சியில் மாறும் சமுதாயத்தையும், அவாவும் வேகத்தையும், வாழும் சமுதாயத்தைத் திறனாய்வு நோக்குடன் அவதானிக்கும் போக்கையும் காணலாம். இதிலொரு தோட்டத் தொழிலாளப் பெண்ணின் சோதனை நிறைந்த வாழ்க்கை சித்தரிக்கப்படுகிறது. அபலைப் பெண்களின் வாழ்க்கையில் துன்பமும், ஏக்கமும், நம்பிக்கை வரட்சியும் நிறைந்துள்ளது. என்பது கூறப்படுகிறது. தொழிலாளி வயிற்றில் பிறந்த மீனாட்சி வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் தறிகெட்டு இதயக்கனவுகளைத் தன்னுள்ளே புதைத்து, சமுதாய ஏக்கங்களின் நுண்ணிய வெட்டுமுகத் தோற்றத்தினை சிறிதளவில் பிரதிபலிக்கின்றார். ஏழைகள் வாழ்வு கண்ணீரில் நிறைந்திருந்தாலும் துளிர் விடும் நல்லிதயங் கொண்டவர்கள் என்பதை ஆசிரியர் புலப்படுத்தியுள்ளார். ஏழைகளைத் தொடர்ந்து துன்பம் அனுபவிக்கவைத்த சமுதாய அமைப்பைச் சாடுகின்றார். சமுதாயத்தின் மனச்சாட்சியாக விளங்க முயன்றுள்ளார் ஆசிரியர்.

1970 இன் பின்னர் எழுத்தாளர்கள் தாம் பிறந்த மண்ணின் பண்பாட்டுப்பெருமைகளைத் தமது ஆக்கங்களில் இடம்பெறச் செய்தனர்.⁶ இந்தவகையிலமைந்தது. “விதியின் கை”. நாதசுரக் கலைஞனின் கலைப் பித்தையும் காதலையும் அவனது வாழ்வின் மேடுபள்ளங்களையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

‘புதுச்சமுதாயம் மலரவேண்டும், எம்போன்றவர்கள் வாழ இந்த உலகில் இடம் தேவை. அந்நிலை இன்று இல்லாவிடினும் என்றோ ஒருநாள் வந்துதீரும்’ என்ற நம்பிக்கை மலர்ச்சியைத் தனது நாவல்கள் மூலம் காட்டியுள்ளார். இவரது நாவல் முயற்சி ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் குறிப்பிட்டு நோக்க வேண்டியது ஒன்றாகும்.⁷

டொமினிக்ஜீவா, டானியல், எஸ், பொன்னுத்துரை, செங்கையாழியான், செ. கணேசலிங்கன் போன்றோரது நாவல், சிறுகதைகள் ஈழத்து இலக்கியவரலாற்றில் பெற்றுள்ள இடத்தினைப் போல இவரது ஆக்கங்கள் உரிய இடத்தைப் பெறவில்லை என்றே கூறலாம்.

புனைகதைத்துறை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பெற முடியாத இடத்தினை, இவரது நாடக இலக்கியங்கள் பெற்றுள்ளன. 1956லிருந்து இலங்கைக்கலைக்கழகத் தமிழ்நாடகக் குழுவில் ஒருவராக இருந்தமை யாலும் ஏனையோரது தூண்டுதலும் இவரை நாடகத்துறையில் ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்தது.

ஈழத்தில் 1958இன் பின் அரசியற் துறையில் ஏற்பட்டுள்ள புதிய பிரச்சனைகளும் சிந்தனைகளும் இனவுணர்வை வளர்க்க இலக்கியத்தைச் சாதனமாகக் கொள்ளும் நிலை எழுத்தாளர்களிடையே காணப்பட்டது. இக்காலப்பிரிவினை "அரசியல் எழுச்சிக்காலமா"கக் க. சொக்கலிங்கம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁸ இக்கால கட்டத்தில் வரலாறு, இலக்கியம் என்பவற்றின் அடிப்படையிலே எழுந்த நாடகங்களே அதிகமாகத் தோன்றின.

சமகால நிகழ்ச்சிகளிலே காணமுடியாத வீரதீரச் செயல்களையும், உயர்துறிக்கோளையும், காதலையும், சூழ்ச்சியையும், முரணிலைகளையும் உருவகப்படுத்திச் சம்பவங்களின் போக்கிற்கேற்ப கவர்ச்சி நிறைந்த உரையாடல் மூலம் வெளியிடுவதற்கேற்ற சாதனம் வரலாற்று நாடகமே யாகும். எதார்த்தத் தன்மை குறைந்து இலட்சியப்போக்குகள் கூடுதலாக வுள்ள சம்பவங்கள் அமைவதும் இத்தகைய கவர்ச்சியினை நாடகாசிரி யர்க்கு ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். 1960 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1973 வரை யிலான நாடகங்களிலே வரலாற்றுநாடகங்களே அதிகம் தோன்றியுள்ளன.⁹

இக்காலப்பகுதியிலேயே சண்முகசுந்தரம் அவர்களும் தனது நாடக ஆக்கங்களை எழுதியுள்ளார். நாடகங்களின் பட்டியல் பின்னினைப்பில் தரப்பட்டுள்ளது. "வாழ்வு பெற்ற வல்லி" யாழ்ப்பாண வரலாற்றில் இடம் பெறும் மாருதப்புவல்லி மாவட்டபுரத்திற்கு வந்ததும், கந்தகவாமி கோவில் கட்டியதும், தன் நோய் நீங்கப்பெற்றதுமான வரலாறாகும். வரலாறும் சமயமும் இணைந்ததாக இவ்வாக்கம் அமைந்துள்ளது. அவரது சொந்த இடமான மாவிட்டபுரத்தைக் களமாகக் கொண்டு, அங்குள்ள கந்தகவா மிக்கு இளவரசி கோயில் கட்டியதை விளக்க எழுந்த நாடகமாகும் இதனைத்தல நாடகமாக எழுதினார் எனக் க. சொக்கலிங்கம் குறிப் பிட்டுள்ளார்.¹⁰

"பூதத்தம்பி" ஒல்லாந்தரின் ஆட்சி யாழ்ப்பாணத்தில் உருவான 17ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணத்து முதலியான பூதத்தம்பியின் மனைவியை ஒல்லாந்த முதலியான அந்திராசி கவர நினைத்துச் செய்த சூழ்ச்சிகளையும் அச் சூழ்ச்சிகளாற் பூதத்தம்பி கொலை செய்யப்படுவதையும் எடுத்து காட்டுவதாகும்.

“இறுதிமூச்சு” சங்கிலி செகராசசேகரன் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை ஆண்ட காலத்தில் அவனைத்தொலைக்க அவன் தமையனான பரநிருபன், பிரதானிகளான அப்பாமுதலி, காக்கைவன்னியன் ஆகியோர் செய்த சூழ்ச்சிகளையும் அவர்களின் துரோகத்தாற் சங்கிலியன் பறங்கியர் கைபட்டுச் சிரச்சேதம் செய்யப்படுவதையும் எடுத்துக்கூறுகிறது.

இம்மூன்று நாடகங்களும் ஈழத்தின் சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்தின் வரலாற்றுச்செய்திகளினடிப்படையில் அமைந்த கதைப்பொருளை கொண்டவை யாகும். ஈழத்துத்தமிழர் வரலாற்றில் அவர் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டிற்கு இவை சான்றாகும். இம்மூன்று நூல்களையும் க. சொக்கலிங்கம் தனது நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தினகரனில் சண்முகசுந்தரம் எழுதிய “குலமகன்” நாடகத்தை மகாஜனக் கல்லூரி மாணவர்களைக் கொண்டு மேடையேற்றுவித்தார். சமூக ஏற்றத் தாழ்வைச் சாடும் இந்நாடகம் அக்காலத்திய சமுதாய மாற்றச்சிந்தனை வேகத்தின் பிரதிபலிப்பாக அமைந்தது. மேலும் இவரின் அச்சேறாத படைப்புக்கள் சிலவும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது. “நான் யார்” என்ற நாடகம் மரண விசாரணைக்கு உதவியாக இருந்த சுத்திகரிப்புத் தொழிலாளியை நாடகத்தலைவனாகக் கொண்டது. இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டது.

அமரர் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையின் வாழ்க்கை வரலாற்றை வைத்து எழுதப்பட்டது “அறிவு கொளுத்திய அமரர்” என்ற நாடகம். 1972 இல் அவரின் பிறந்த நூற்றாண்டு விழாவின் போது மேடையேற்றப்பட்டது. இளைப்பாறிய ஆசிரியர் இளையதம்பியின் நைந்த வாழ்க்கையையும் உறுதியான இலட்சியத்தையும் வைத்து எழுதப்பட்டது “இளைப்பாறினார் இளையதம்பி”. புகழ்பெற்ற நாடக ஆசிரியரான இப்சனின் நாடகமொன்றை “பெண்பாவை” என்ற தலைப்பில் யாழ்ப்பாணம் தேவன் என்பவருடன் இணைந்து மொழிபெயர்ப்புச் செய்துள்ளார். இவரது முதல் மூன்று நாடகங்களும் ஈழத்துத் தமிழ் நாடக இலக்கிய வரலாற்றில் பெற்ற இடத்தினை மற்றய நாடக ஆக்கங்கள் உரிய இடத்தினைப் பெறவில்லை.

புனைகதை நாடகம் ஆகிய துறைகளை எழுதிக் கொண்டிருந்த சண்முகசுந்தரம் வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்கள் சிலவற்றையும் எழுதியுள்ளார். இவ்வாக்கங்களின் மூலமாக அவரது புலமைமரபு வெளிப்படுவதைக் காணலாம். தமிழிலே வாழ்க்கைச்சரித நூல்கள் குறைவாகவே உள்ளன எனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் அண்மைக் காலங்களில் இத்துறை சார்ந்த நூல்கள் எழுதப்பட்டுவருகின்றது.

வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்களிற் சில சரித நாயகனது வாழ்க்கை வரலாற்றைக் காலஅடைவிற் கூறிச்செல்வது ஒருவகை; சரிதநாயகனது வாழ்க்கையின் பிரதான நிகழ்ச்சிகள் மட்டுமின்றி அவனது அன்றாட அலுவல்கள், சந்திப்புகள், கூற்றுகள், உரையாடல்கள், மனோநிலைகள் இவை போன்றவையெல்லாம் தினப்பதிவு ஏட்டிற் பொறிப்பதுபோலக் கூறுவது இன்னொரு வகை; சரிதநாயகனது வாழ்க்கையைத் தனது சுய அனுபவத்தின் அடிப்படையிலும் தனது நினைவுகளின் தொகுப்பாகவும் எடுத்துரைத்தல் இன்னொரு வகை."

தசம் அவர்களின் நூல்களும் இவ்வகைகளுள் ஒன்றோ பலவோ கலந்தமைந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன. வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்களை எழுதும்போது வரலாற்றுநாயகர்களின் பண்புகள் உருவான சூழ்நிலைகளையும், அவர்களிடம் சிறந்து விளங்கும் உயரிய உணர்வோட்டங்களையும் இனங்கண்டு காட்டுவதிலும் மிகுந்த கவனம் செலுத்தியுள்ளார்.

தானறிந்த பேராசிரியரைத் தற்சூற்றாக மட்டும் கூறாது பேராசிரியரின் எழுத்துக்களைச் சான்றாகக் கொண்டும் இடையிடையே அவரையே பேசவைத்தும், அவரது இயல்பையும் பெருமையையும் வாசகர்களுக்கு உணர்த்தியுள்ளார். தற்சார்பும் புறநிலைநோக்கும் அமைந்தனவாகவே "கலையருவி கணபதிப்பிள்ளை சில நினைவுகள்" அமைந்துள்ளது. இது காலத்தின் தேவையுணர்ந்து எழுதப்பட்டதாகும்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தனின் வாழ்க்கைப் பணியினை "கலைமகிழ்நன்" என்ற நூலில் கொடுத்துள்ளார். ஈழவியல், தமிழியல் என்பவற்றின் ஆராய்ச்சி வழிகாட்டியாய் அமைந்த துணைவேந்தரைப் பற்றி இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மண்ணில்நல்ல வண்ணம் வாழ்கின்ற பெருமக்களின் வாழ்க்கை வளத்தினைக் கூறும் வகையிலமைந்தது "சிவத்தமிழ்ச்செல்வம்". சைவத்திற்கும் செந்தமிழிற்கும் தொண்டாற்றி வரும் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டியின் வாழ்க்கையினை இந்நூல் எடுத்துக்கூறுகின்றது.

இத்தகைய வரலாற்றுநூல்கள் ஏனைய எழுத்தாளர்களாலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. கனக. செந்திநாதனின் "மூன்றாவது கண்" இவ்வகையிலமைந்ததே.

கவிதை என்று கொள்ளத்தக்க வகையில் மதம் சார்ந்த பாடல்களின்

தொகுப்புகள் சில காணப்படுகின்றன. “வள்ளி திருமண வேட்டைப்பாடல்” “சிவனே போற்றி குகனே போற்றி” என்பன இவரால் தரப்பட்டுள்ள நூல்களாகும். கவிதை எனும் போது இவை செய்யுட்களாகவே காணப்படுகின்றன. கவிதைத் துறையில் ஏனைய எழுத்தாளர்கள் கவனம் செலுத்தியது போன்று இவர் அதிக அக்கறை காட்டியதாகத் தெரியவில்லை.

3. ii கட்டுரை/விமர்சனம்

கட்டுரைகள் எழுதுவதும் இலக்கியத்துறையின் ஒருபிரிவாகும். கட்டுரையின் நோக்கம் கருத்தினைத் தெரிவிப்பதாக இருத்தல் வேண்டும். இவரது கட்டுரைகள் பல்துறைகளையும் எடுத்துக்கூறுவனவாக அமைந்துள்ளன. விடயங்களை எடுத்துக்கூறும் முறைமை சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. இவரெழுதிய கட்டுரைகளிற் பெரும்பாலானவை கலைக்கட்டுரைகளாகவே காணப்படுகின்றன.

கிராமியப் பாடல்கள், கதைகள், கதைப்பாடல்கள் போன்றவற்றையே கிராமிய இலக்கியங்கள் என்கின்றோம். இக்கிராமிய இலக்கியங்கள் பின்வரும் பண்புகளைக் கொண்டவனவாக அமைவன

1. மக்கள் வாழ்வுப் பண்புகளைக் கொண்டமைதல்.
2. மக்கள் வாய்மொழியிலமைதல்.
3. வாய்மொழி செவிகருவியாகப் பேணப்பட்டு வருதல்.
4. காலத்திற்குக் காலம் மாற்றத்திற்குட்படுதல்.¹²

நாட்டார்கலைகளில் அதிக அக்கறை காட்டிய சண்முகசுந்தரம், பண்டிவரலாற்றின் ஒரு பகுதியாக நாட்டார் கலைகளின் வரலாற்றினைப் பல்வேறு நிலைகளிலே எழுதி, அக்கலைகளைப் பேணுவதிலும் அவற்றைப் பற்றி ஆய்வுசெய்வதிலும், அவை பற்றி மக்களுக்கு எடுத்துக்கூறுவதிலும் ஆர்வம் காட்டி வந்துள்ளார். நாட்டார்கலைகள் தொடர்பாகச் சிறுசிறு நூல்களைத் தந்துள்ளார். பண்டாட்டுப் பாரம்பரியத்திலிருந்து மறைந்து போகும் சில விடயங்களை இக்காலத்திற்கு அறிமுகம் செய்யும் வகையில் இவருடைய பல எழுத்துக்கள் அமைந்துள்ளன. எவ்வெக்கலைகள் எவ்வெவ்வகையில் யாராலே பேணப்பட்டு வந்தன போன்ற விடயங்கள் யாவற்றையும் விபரமாகக் கொடுத்துள்ளார்.

கிராமியக்கலைகள் மூலம் மக்களது உண்மையான உளப்பாங்கினையும்,

நடைமுறைப்பண்பினையும் அறியலாம். முற்றிலும் புதியதொரு சமுதாயத்தை அமைக்க முனையும்போது மக்களின் வாழ்வில் இடம்பெற்ற கன்லகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது இயற்கை. அவ்வாறு கொடுத்தலும் அவசியமாகும்.

இந்தவகையில் மறுமலர்ச்சிப் பாதையில் மக்கள் கலைகள் எனுந் தொடரில் “மாருதப்புரவல்லி கப்பற்பாட்டு” “இறங்கணியவளை குருநாதர் மான்மியம்,” “மாவை முருகன் காவடிப் பாட்டு”, “வன்னிநாய்ச்சிமார் மான்மியம்”, “காகப்பிள்ளையார் மான்மியம்”, “கண்ணகி அம்மன் கஞ்சி வார்ப்புத் தண்டற்பாட்டு” போன்ற சிறு நூல்களில் அவை தொடர்பான கருத்துக்களும், விளக்கங்களும் கட்டுரைகளாக எழுதப்பட்டுள்ளன.

பத்திரிகையின் மூலமாகவும் அவ்வப்போது கலை தொடர்பான கட்டுரைகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. “ஈழத்திற் காவடிக்கலை” (கலைக்கண் 23.4.74) என்ற கட்டுரையில் ஈழத்திலே காவடி பழகியெடுத்து இறக்கும் வரையுமுள்ள முறைகள் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. “செடிற்காவடியின் பிணிதீர்க்கும் பண்பு” (வீரகேசரி 6.1.85) பற்றியும், “நாட்டுக்கூத்து எனும் வழக்கைக் கைவிடுவோம்” (சிந்தாமணி 29.8.82), “கூத்திலே கோமாளிப் பாடல்” (வீரகேசரி 6.12.82), “தமிழர் வாழ்வில் இன்றும் நாட்டார் பாடல் பிறக்கின்றது” (ஈழமுரசு 11.5.86) போன்ற கட்டுரைகள் யாவும் கலைக் கட்டுரைகளாகவே அமைந்துள்ளவையாகும்.

வானொலியின் மூலமாகவும் இத்தகைய கலைகள் தொடர்பாக இவரால் உரைகள் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது. “யாழ்ப்பாணத்துக் கப்பற் பாட்டுக் கலை” (12.7.9), “யாழ்ப்பாணத்து மான்மியம்” (10.12.79), “வெற்றிலை மான்மியம்” (9.5.81) “ஈழத்துப்பாரம்பரியத்தில் கிராமியக் கலைகள்” (28.9.76), “நம்நாட்டின் கிராமியக் கலைகள்” (கலந்துரையாடல் 17.8.82), “மக்கள் கலைகள்” (16.10.73), “மறுமலர்ச்சிப் பாதையில் கலைகளின் மறுமலர்ச்சி” (17.9.73) இவை கிராமியப்பாரம்பரியக்கலைகளை மக்களுக்கிடையே பரப்பும் வகையில் ஒலிபரப்பப்பட்டவையாகும்.

வன்னிப்பிரதேசம் சார்ந்த மக்கள் கலைகள் பற்றிய கட்டுரையினை வன்னியியல் எனுந்தொடரில் இரு சிறு நூல்களின் மூலமாக தந்துள்ளார். அங்கு நிலவி வரும் கூத்து மரபு பற்றியும் ஒப்பாரிப்பாடல் பற்றியும் அதில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

எமது சமூக அமைப்பின் பல்புற வளர்ச்சியும் பொருளாதார மாற்றங்களும் மரபுவழிக்கலைஞர்களின் சமூக அந்தஸ்தை மங்கச்செய்து

வரும் வேளையில், இவரது கலைஞர்கள் பற்றிய அறிமுக முயற்சிகள் மிகவும் அவசியம். கோயில்களைச் சார்ந்த சமூக அமைப்பு நிலவிய காலத்தில் கலையுலகவாழ்வு மலர்ச்சி பெற்று மக்களின் மனமாயை அகன்ற நிலை காணப்பட்டது. மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவிலைச் சூழவுள்ளது, தெல்லிப்பளை, அளவெட்டி ஆகிய கிராமக் கலைஞர்களது அனுபவங்களையும், அவர்களது உணர்வுகளையும் வெளியிடும் முயற்சியாக சில கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளது. அக்கலைஞர்களது நேர்முக உரையினைத் தொகுத்துத் தருவனவாக அவை அமைந்துள்ளன.

கரகக்காவடிக்கலைஞர் அம்பனை சீ. சிதம்பரப்பிள்ளை, அளவெட்டியூர் கரகக்காவடிக்கலைஞர்திலகம் முத்தையா ஐயாத்துரை போன்றவர்களைக் “கலையும் மரபும்”¹³ என்ற நூலிலும்; மாவை முருகன் ஆலயத்தில் கருங்கற் திருப்பணி வேலைகளுக்கு முதன்மைச் சிற்பாசிரியரான கலைவல்லார் சா. பெரியசாமியையும், மாவையாதீனத்தின் பிரதம ஆசிரியராகத் திகழும் தேர்க்கலைஞர் செல்லையா சுப்பிரமணியத்தையும் அதே நூலிலேயே¹⁴ தந்துள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்துப் பிரதேசத்தில் வசிக்கும் தவில்நாதசுரக் கலைஞர்கள் பற்றியும், அவர்களது சேவகம் பற்றியும் விரிவான தகவல்களைத் தந்துள்ளார். இசைவேளாளர் பரம்பரையினரை நன்கு இனங்கண்டு அப்பரம்பரையினரின் வரலாற்றை “யாழ்ப்பாணத்து இசைவேளாளர்” என்ற நூல் கூறுகிறது. இவ்விரு இசைக்கலைகளின் பழைய புதிய நிலைகளை பற்றியும் அவற்றின் பெருமை பற்றியும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. கலைஞர்கள் சிலரது பெயர்களின் பட்டியலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

“இசையும் மரபும்” என்ற நூலில் பிரபல தவில்வித்துவான் மூளாய் ஆ. வை. ஆறுமுகத்தையும் அவர் உருவாக்கிய தவில்வித்துவப் பரம்பரையினரையும் விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார்.¹⁵ “காருக்குறிச்சியின் மருமகப்பிள்ளை” (வீரகேசரி 29.5.83) என்ற கட்டுரையில் தவிற்கலைஞர் தட்சணாமூர்த்தியைப் பற்றிய விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. “யாழ்ப்பாணத்துத் தவில்வித்துவப் பரம்பரை” (ஈழமுரசு 18.8.85), “அகில பாரத விருது பெற்ற யாழ்ப்பாணப்பரம்பரையின் தவில்வித்துவான் வலங்கைமான் சண்முகசுந்தரம்” (ஈழமுரசு 15.12.85) போன்ற கட்டுரைகள் ஈழத்துத் தவிற்கலைஞரின் கலைத்தொண்டு பற்றியவையாகும்.

நாதசுரக்கலை பற்றியும், கலைஞர் பற்றியும், அவர்கள் கலையுலகிற்குச் செய்த தொண்டுகள் பற்றியும், கலை வரலாற்றில் பெற்றிருக்கும் இடம்

பற்றியும் இவரது கட்டுரைகள் பல எடுத்துக் கூறுகின்றன. மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவில் ஆதீன நாதசுர வித்துவான் இன்னிசைப்பேராசான் சு.க. இராசா பற்றியும், அவர் உருவாக்கிய நாதசுரக்கலைஞர்கள் பற்றியும், இராசா தான் பெற்ற கல்வி பற்றியும், சொல்லிக் கொடுக்கின்ற கல்வி பற்றியும் "இசையும் மரபும்"¹⁶ என்ற நூலிலும்; மாவை ஆதீன நாதசுரப் பெரும் புலவர் நா.சோ. உருத்திராபதியைப்பற்றி "கலையும் மரபும்"¹⁷ என்ற நூலிலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

"நம்நாட்டு நாதசுர வித்துவான்கள் இங்கும் தமிழகத்திலும் ஈட்டிய சாதனை" (வீரகேசரி 1.5.83), "குருவுடன் சோடி சேர்ந்து நாதசுரம் வாசித்த கலைஞர்" (ஈழமுரசு 10.3.85) நாதசுர வித்துவான் அப்புலிங்கம் பற்றிய கட்டுரையாகும். "நாதசுரம்" (வானொலி 9.6.83), "திருமண வீட்டில் மங்கல வாத்தியம்" (வீரகேசரி 13.8.84) இவையாவும் இசைக்கருவிகள் பற்றிய கட்டுரைகள்.

தமிழ்ப்பண்ணிசைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்த கீரிமலையைச் சேர்ந்த வீரசைவரான த. செல்லையாவின் கலைப்பங்களிப்புப் பற்றி "இசையும் மரபும்"¹⁸ என்ற நூல் கூறும். "தமிழிசை இலங்கையிலும் வளரவேண்டும்" (வீரகேசரி 16.1.83) என்ற கட்டுரையால் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையால் வளர்க்கப்பட்ட இசைவடிவங்கள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. "ஈழத்துப்பாரம் பரியத்தில் இசை" (வானொலி 12.11.77) என்பது பற்றிய கட்டுரையும் ஒலிபரப்பப்பட்டது. இக்கட்டுரைகள் யாவும் இசை பற்றி அவரால் எழுதப்பட்டவையாகும்.

யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்மக்களின் பாரம்பரிய பொழுதுபோக்கு அம்சங்களில் மாட்டுவண்டிச் சவாரியும் ஒன்றாகும். திட்டவட்டமான விதிமுறை களுடன் கூடிய ஒழுங்கான கலையாக இதை வளர்க்க வேண்டுமென்பதில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டவராக சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் விளங்கினார்.¹⁹ இப்போது இதுவும் இது போன்ற பலவற்றிற்கும் இடமே யில்லாது போகிறது. மாட்டுவண்டிச் சவாரி பற்றிய விளக்கத்தை ஒரு சிறு நூலாக -"யாழ்ப்பாணத்து மாட்டுவண்டிச்சவாரி"-தந்துள்ளார். யாழ்ப்பாணத்துப் பாடசாலைகளிடையே அன்று பிரபல்யம் பெற்றிருந்த உதைபந்தாட்டம் பற்றிய கட்டுரை ஈழமுரசில் (18.11.84) கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு மக்கள்கலை பற்றியும், ஈழத்துக்கலை மரபு பற்றியும், இசை மரபு பற்றியும் கூறியவை இத்துறையில் மேன்மேலும் ஆய்வு மேற்கொள்ள முயல்வோருக்கு வழிகாட்டிகளாக அமையும். இவரது ஆக்கங்

களில் பெரும்பாலானவை இத்துறை சார்ந்தவையாகவே அமைந்துள்ளன. ஏனைய எழுத்தாளர்கள் இத்துறை பற்றிக் கூறியிருந்தாலும் அவர்கள் முக்கியமாக ஈடுபட்ட துறையாக இத்துறை அமையவில்லை. ஈழத்துக்கலை இலக்கிய வரலாற்றில் இவரது ஆக்கங்கள் முக்கிய இடத்தினைப் பெறமுடியும். கவனிக்கப்படாது விடப்பட்ட அம்சங்கள் சில இவரால் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

த.சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் தனிப்பட்டவர்களின் வரலாற்றிலே மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். அவர்களுடன் வாழும் வாய்ப்புக் கிடைத்தால் மிக நுணுக்கமான அவதானிப்புகள் கொண்ட தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும் இயல்புடையவர். இவரால் கூறப்பட்ட தனிப்பட்டவர் இவருடன் ஏதோ ஒரு வகையில் தொடர்பு கொண்டவர்களாகவே காணப்பட்டனர்.

இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் பலவற்றில் தனிப்பட்டவர்கள் சிலரைப் பற்றியும், அவர்கள் தமிழிலக்கியத்திற்குச் செய்துள்ள சேவைகள் பற்றியும், அதன்காரணமாக அவர்கள் ஈழத்துத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பெற்ற இடத்தினையும் எடுத்துக் கூறினார். “சேர். பொன். இராமநாதனுடன் தமிழாய்ந்த பண்டிதன்” (ஈழநாடு 12.10.80) என்ற கட்டுரையில் மலையருவி மகாலிங்கம், நவநீதகிருட்டிண பாரதியார் என்போருடன் இணைந்து சேவை புரிந்த இராமநாதனைப் பற்றியதாகும். இவர்களிடையே காணப்பட்ட தமிழ் இலக்கியத் தொடர்பினையும் விரிவாகக் கூறியுள்ளார். “நாடகக்கலையைத் தெய்வமாகப் பூசித்த கலையரசர் சொர்ணலிங்கம்” (தினகரன் 22.2.80), “அரசவாயில் முதலியார் அமரசேகரா” (வீரகேசரி 27.3.85) என்ற கட்டுரையில் அவரது ஓவியக்கலை, மாயவித்தைக்கலை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. காந்தியுடன் தொடர்பு கொண்டு பழகிய தொண்டரான ஐ.பி. துரைரட்ணம் அவர்களது பழைய நினைவுகளை “மண்ணை மணக்க வைத்த அண்ணல் காந்தி” (வீரகேசரி 18.11.84) என்பதிலும், “பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்துடன் ஒரு சந்திப்பு” (வீரகேசரி 27.5.84, 2.6.83, 9.6.83) என்ற கட்டுரையில் கூத்துக் கலை பற்றியும், அதற்குச் செய்த பங்களிப்புப் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது.

“தவத்திரு தனிநாயக அடிகளார் பெற்ற முதுமுனைவர் பட்டம்” (தினகரன் 26.5.84), “தமிழ்த்துதுவர் தனிநாயக அடிகளார்” (ஈழநாடு 1.9.85), “நடிகமணி வி. வி. வைரமுத்து” (தினகரன் 3.4.84, 10.4.84) இவையும் தனிப்பட்டவர்கள் பற்றிய கட்டுரையாக்கங்களாகும். “தமிழ்ப் பித்துக்கள்” (வீரகேசரி 15.1.84) என்ற கட்டுரை மகாலிங்கசிவம், நவநீத

கிருட்டிணபாரதியார், சேர். பொன். இராமநாதன், பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளை போன்றோரிடையே காணப்பட்ட தமிழார்வம் பற்றிக் கூறுகின்றது. “இலக்கியத் திறனாய்வுப்புலவர் செல்வநாயகம்” (ஈழமுரசு 29.9.85), “தெய்வப்பணி புரிந்த ஐயா சரவணமுத்து” (வீரகேசரி 12.8.85), “கலையரசும் கலையருவியும்” (ஈழமுரசு 28.7.85), “ஈழத்து நாடகவரலாற்றில் கலையருவி கணபதிப்பிள்ளையும் கலைமாமணி வித்தியானந்தனும்” (ஈழ முரசு 19.1.86), “தேசியக்கலைகளில் முழுமூச்சாக ஈடுபட்டவர்” (ஈழநாடு 27.4.86) மாட்டுவண்டிச்சவார்க்குப் பொறுப்பாகவிருந்த இளைய தம்பி பற்றிய கட்டுரையாகும். “மலையருவி மகாலிங்கசிவம்” (சங்கமம் ?), “ஈழத்து முஸ்லீம்களின் தமிழ்ப்பணி” (நான்காவது இசிலாம் மகாநாடு கொழும்பு), “பாவன்மை கொண்ட புலவர்மணி” (ஈழநாடு 11.12.84), “உமர்கய்மான் பாடல்” (தினகரன் 25.3.56, 1.4.56)

இக்கட்டுரைகளில் அவர் பார்த்த தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தினுள் தமிழ் பேசும் இஸ்லாமிய மதத்தவர்களும், கிறித்தவர்களும் அடங்குவதைக் காணலாம். இவ்வ இலக்கியம் தொடர்பானவையாகவும் கலையிலக்கியம் தொடர்பானவையாகவும் அமைந்துள்ளன. தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தொண்டு செய்தோரும், கலையிலக்கியத்திற்குத் தொண்டு செய்தோரும் இவற்றில் அடங்குகின்றனர்.

இவற்றைவிட மதம், கல்வி தொடர்பான கட்டுரைகளும் இவரால் எழுதப்பட்டுள்ளன. கூத்தனின் சேவையில் ஈடுபட்டிருக்கும் மக்களினது ஆய்வுரையை “யாழ்ப்பாணத்து வீரசைவர்” என்ற நூல் தருகிறது. “தெளிவான மதஅறிவை மாணவர் பெறுவது அவசியம்” (வீரகேசரி 12.6.83) என்பதில் பாடசாலையில் மதக்கல்விக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நேரம் போதாமையையும், மாணவர்கள் மத்தியில் மதக்கல்வி இடம்பெற வேண்டியதன் தேவை பற்றியும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. “நாவலரின் சமயப்பணி” (நாவலர் நூற்றாண்டு விழா மலர்) பற்றிய கட்டுரையும் தரப்பட்டுள்ளது. ஈழத்துச்சித்தரெனக் கொள்ளப்படும் செல்லப்பாகவாமி, தாடிச்சித்தர், குடைச்சாமியார், வேலுச்சாமியார், கூக்காச்சாமியார், சாது தங்கம்மை போன்றோரை “ஈழத்துச்சித்தர் சிந்தனை”யில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. “சித்தர்பரம்பரை ஓர் ஆய்வு” பற்றிய கட்டுரை ‘சிவத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளில் (1985) இடம்பெற்றுள்ளது. “ஈழத்துக்கிராமிய வழிபாடு” (ஐந்தாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு மலர்) இக்கட்டுரைகள் மதத்துடன் தொடர்பானவையாகக் காணப்படுகின்றன.

“திண்ணைக்கல்வியின் நல்லியல்பு, ஐரோப்பியக் கல்வியின் நவீனத்துவம்” (வீரகேசரி 15.5.82), “பொதுமக்களுக்கு விளங்கும் எழுத்துக்களே தேவை” (ஈழமுரசு 10.11.85), “பாரதி கையாண்ட இலக்கிய வடிவங்கள்” (ஈழநாடு இருபத்தெட்டாவது ஆண்டு மலர்), “சாசனங்கள் பொறிப்புப் பொருள்” (ஈழநாடு 22.7.73), “யாழ்ப்பாணத்தில் ஏட்டுவேட்டை” (தினகரன் 17.1.82) போன்ற கட்டுரைகள் கல்வி, இலக்கியம் சார்ந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன.

ஈழத்திற் சிறந்துவிளங்கும் ஆலயங்கள் சிலவற்றின் கட்டுரைகளும் காணப்படுகின்றது. “கீரிமலைக் கிருஸ்ணர் ஆலயம்” (தினகரன் 4.9.81) “தொண்டைமானாறு செல்வச்சந்நிதியில் வேல் விளங்கும் குமரகோட்டம்” (வீரகேசரி 19.2.84), “மாவை முருகன் வரலாற்றுப் பெருமை” (ஈழநாடு 15.7.85), “வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க நல்லூர் ஆலயம்” (வீரகேசரி 17.11.85), “அன்புநெறி வளர்த்த சந்நிதி வேலோன்” (வீரகேசரி 26.6.86), “நயினாதீவு நாகம்மை கோவில் ஆராய்ச்சிக்குரிய அலுவல்” (ஈழமுரசு 20.4.86) போன்றன இவ்வகையிலமைந்தவையாகும்.

ஈழத்திலே சில இடங்கள் பண்பாட்டுப் பெருமையை எடுத்துக் கூறுவனவாக விளங்குகின்றன. அவைபற்றிய கட்டுரை ஆக்கங்களும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது. “காங்கேசன்துறை வேலாயுத வன்னியனார்” (வீரகேசரி 1.8.82) “ஆண்டேடம் பூண்ட வீரப் பெண்டிர் எழுவர்” (15.8.82), வன்னிமண்ணின் வீரப்பெண்டிர்” (வீரகேசரி 8.8.82), “நீர் முறித்தோடும் நிலப்பரப்புப்பகுதி முறிகண்டி” வீரகேசரி 19.9.92), வற்றாப்பளை ஒரு விளக்கம்” (வீரகேசரி 21.3.82), “யாழ்ப்பாணத்து வளுக்கையாறு” (தினகரன் 8.4.84), இக்கட்டுரைகளில் அவற்றது சிறப்பும், அவற்றால் ஈழத்திற்குக் கிடைக்கும் பண்பாட்டுப்பெருமையும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்ச்சொற் பிரயோகங்கள் காலவளர்ச்சியில் எத்தகைய மாற்றங்களைப் பெற்றுவந்துள்ளன என்பது பற்றிய கட்டுரைகள் சிலவும் இவரால் எழுதப்பட்டுள்ளது. “சட்டம்பியார் மட்டமானவரா” (வீரகேசரி 26.9.82) என்பதில் சட்டம்பியார் என்ற சொல் இன்று நையாண்டியாக வழங்கப் படுவதைக் காட்டியுள்ளார். “கவர்ச்சியில்லையா காளியம்மாவில்” (வீரகேசரி 30.1.83) பெயரிடும் முறையில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றத்தைக் கூறுகிறது. “கொம்பேரிமூக்கன்” (வீரகேசரி 1.12.85) இது வெளிப்படுத்தும் மொழியியல் உண்மை. “மும்பாய் எப்படி பம்பாயாக மாறிற்று” (வீரகேசரி 16.2.86). பண்பாட்டுச் சுழற்சியில் பின்பற்றப்பட்டு வரும்

அம்சங்கள் சிலவும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. “ஆய்ச்சிகாய்ச்சிய புளிச் சாறு” (வீரகேசரி 24.3.84), “ஐரோப்பிய அப்பத்துக்குப் பழப்பாணியும் நெய்யும்” (ஈழமுரசு?) இக்கட்டுரைகள் பத்திரிகை, சஞ்சிகை மூலமாக வெளிவந்தவையாகும். ஒரு சில கட்டுரைகள் வெளிவந்த திகதிகள் அறியப்படவில்லை. இக்கட்டுரைகளிற் பெரும்பாலானவை கலைக் கட்டுரைகளாகவும் ஏனையவை தமிழ் இலக்கியம், மதம், கல்வி, பண்பாட்டு அம்சங்கள் தொடர்பானவையாகவும் அமைந்துள்ளன.

குறிப்பு என்பதின் கீழ் சில சொற்களுக்கு விளக்கம் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. “கட்டிடம் கட்டடம்”, “பதற்றம் பதஷ்டம்” (சிந்தாமணி 29.5.83), தேன்துளி என்பதில் “இரசத்தின் தமிழ்”, “ஆலாப்பறத்தல்” (ஈழநாடு 26.4.81) என்பனவாகும்.

சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் முன்னைய இலக்கியங்கள் சிலவற்றையும், சமகால இலக்கியங்கள், கட்டுரைகள் சிலவற்றையும் படித்து அவைபற்றித் தர்க்கித்து அவற்றிற்குத் தான்கொண்ட கருத்து விளக்கங்களையும் கொடுத்துள்ளார். திறனாய்வு அவரது பிரதான அக்கறையாக இராவிடினும் வாதப்பிரதிவாதமாகவும் சர்ச்சையாகவும் அவரது கட்டுரைகள் சில அமைந்துள்ளன. திறனாய்வு செய்த எவ்வித முயற்சிகளும் நூல்வடிவு பெறவில்லை. இவரது கட்டுரைகள் ஆழமான விமர்சன நோக்கில்லாது போனாலும் விமர்சனம் என்னும் எண்ணத்திலே இரசனைப் போக்கிலே அமைந்தவையாகக் காணப்படுகின்றன. ‘நூலாய்வு’ என இவரது ஒரு சில கட்டுரைகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

இ. சிவானந்தன் எழுதிய “இலங்கைப்பல்கலைக் கழகத் தமிழ் நாடக அரங்கம்” என்ற நூலிற்கு தனது ஆய்வுக் கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கொடுத்துள்ளார்.

“உடையார் மிடுக்கு” போன்ற நாடகம் முதல்முறையாக அரங்கேறியமை, இடாக்குத்தர் சின்னையா அரங்கேற்றிய “சிவானந்த முதலியார்” போன்ற பரந்து கிடந்த அலுவல்கள் ஒன்று சேர்க்கப்படவில்லை.²⁰

தினகரனில் (14.1.77) வேல் அமுதனின் “மாரீசம்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு ஆய்வுரை கூறியுள்ளார்.

குரும்பசிட்டியில் நடைபெற்ற ஞானசேகரனின் “குருதிமலை” ஆய்வரங்கத்தில் சண்முகசுந்தரம் அவர்களால் நூலாய்வுரை நிகழ்த்தப்பட்டது.

நோபற் பரிசுபெற்ற ஆங்கில நாவலாசிரியை பேள்ஸ்பக்
 “த குட் ஏர்த்” என்ற நாவலைத் திறம்பட
 எழுதியுள்ளார். தனது பிரதேசத்தைச் சாராத பிறிதொரு
 நாட்டைப்பற்றிய கதையை எவ்வளவு திறம்பட
 இந்நாவலாசிரியை சித்திரித்துள்ளாரோ அதேயளவு
 திறமையுடன் ஞானசேகரனும் குருதிமலையைச்
 சித்திரித்துள்ளார். இந்நாவல் ஆங்கிலத்தில் மொழி
 பெயர்க்கப்பட வேண்டும், மேனாட்டு விமர்சகர்கள்
 இதனை வாசித்தால் அவர்களது அபிப்பிராயத்தை
 நாம் அறியமுடியும். உலகதரத்தை இந்நாவல்
 எட்டுகிறதோ என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும்.
 நிச்சயமாக இந்நாவல் இலக்கியவரிசையில் இடம்
 பெறும். ஈழத்து நாவல் இலக்கியத்திற்கு இதுவொரு
 வரப்பிரசாதமாகக் கிடைத்துள்ளது.²¹

வள்ளிநாயகி இராமலிங்கத்தினால் எழுதப்பட்ட “சைவமும் தமிழும்
 வளர்த்த குடும்பங்களில் பெண்கல்வி” (வீரகேசரி 16.1.83) என்ற ஆய்வு
 கட்டுரையை மேலும் ஆய்வு செய்து கூறியுள்ளார் சண்முகசுந்தரம்.
 அன்றைய காலத்தில் திருமணமாகாத பெண்கள் எப்படி கல்வியறி
 வினையும், கலையையும் பெற்றனர் என்பதையும் மட்டுவில் ம.க. வேற்
 பிள்ளையின் ஐந்து புதல்வர்களைப் பற்றியும் “நாற்சார் வீட்டிற்குள்
 நடந்த களரிகள்” (வீரகேசரி 30.11.85) என்ற கட்டுரை மூலம் விளக்கி
 யுள்ளார்.

“மரணவீடுகளில் தேவாரம் படிக்கலாகாது” என்று பேராசிரியர் கைலாச
 நாதக்குருக்களால் வீரகேசரியில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளுக்கு மறுப்பாகத்
 தேவாரம் படிக்கலாமென்பதை விளக்கும் வகையில் எட்டுக் காரணங்களைக்
 குறிப்பிட்டு “திருமுறை ஒதுதல் உயிர் ஈடேற்றத்திற்கு வழி வகுக்கும்”
 (வீரகேசரி 10.10.82) என்பதை நிறுவிியுள்ளார். “மறைந்தோர் கிரியைகளில்
 திருமுறை ஒதக்கூடாது என்று நாவலர் எங்கே எழுதியுள்ளார்”
 (வீரகேசரி 24.10.82) என்ற கட்டுரையும் இதற்கு ஆதாரமாகக் கூறப்பட்டது.

“சி.வை.தா. ஓர் ஆய்வு நோக்கு” எனும் நூலில் அதன் ஆசிரியரால்
 கூறப்பட்ட கருத்து இவரால் மறுக்கப்பட்டுள்ளது.

பலகாலமாக முயன்று நுணுகி ஆராய்ந்து எத்தனையோ
 பிரதிகளை வைத்து ஒப்புநோக்கி சீவகசிந்தாமணியைப்

பதிப்பித்த சாமிநாதையர், தமது சீவகசிந்தாமணிப் பதிப்பில் பிழைகளை விட்டுள்ளார். இப்பிழைகளை வையாபுரிப்பிள்ளை தமது தமிழ்ச்சுடர்மணிகள் என்ற நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்²²

இக்கருத்து மறுக்கப்பட்டுச் “சீவகசிந்தாமணிப் பதிப்பில் முதலிற் குற்றம் கண்டவர் குமாரசுவாமிப்புலவரே” (வீரகேசரி 15.1.84) என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது.

“அபிராமி அந்தாதி வேற்பிள்ளை உரையை கி.வா.ஜ. அறியாரா” (ஈழநாடு 3.5.84) என்ற கட்டுரையில் அபிராமி அந்தாதிக்கு உரையாசிரியர் ம.க. வேற்பிள்ளையினால் உரை ஒன்று முன்னரே எழுதப் பெற்றுள்ளது. அதற்குப் பின்னர் அபிராமி அந்தாதிக்கு உரையெழுதிய கி.வா.ஜ. முன்னர் ஒரு உரை இருந்தது பற்றித் தமது உரையில் குறிப்பிடத் தவறியமையைச் சுட்டிக்காட்டினார்.

“இவர்கள்” என்ற நூலின் அறிமுகவுரையில் நுஃமானால் விடப்பட்ட சில தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டி “நடுவு நிலைமையுள்ள ஆய்வு தேவை” என்பதை வலியுறுத்தினார். இக்கட்டுரையை மறுத்து நுஃமானால் விளக்கவுரை வெளியிடப்பட்டது. அவ்விளக்கவுரைக்கு மேலும் விளக்கம் கொடுக்கும் வகையிலும், கண்டிக்கும் முறையிலும் சண்முகசுந்தரம் அவர்களால் “ஆய்வாளர் நுஃமான் விளக்கத்திற்கு ஒரு குறிப்பு” என்ற கட்டுரை எழுதப்பட்டது. இவை பெரும் சர்ச்சையைக் கிளப்பியிருந்தன.²³

பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை தொடர்பான கருத்துக்கள் சில இவரால் தினகரனில் (23.8.81) வெளியிடப்பட்டது. இக்கட்டுரை பெரும் கருத்து மோதலை ஏற்படுத்தியது. நுஃமானால் சில கருத்துகளும் (6.9.81), சித்திரலேகா மௌனகுருவால் சில கருத்துகளும் (3.1.82) கூறப்பட்டன. இதற்கு மறுப்பை தெரிவித்தார் மயிலங்கூடலூர் பி. நடராஜன். பாவலரது கருத்துக்களை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு மேலும் சில விளக்கங்கள் (14.2.84) சண்முகசுந்தரம் அவர்களாற் கொடுக்கப்பட்டது.

“ஆய்வும் காய்வும்” என்ற தொடரில் (தினகரன் 20.9.81, 27.9.81) இன்றைய ஆய்வாளர்களது நிலை பற்றியும், அவர்கள் நூலை ஆராயாது எழுத்தாளனை ஆராய்கின்ற நிலையையும், ஆய்வுகள் எத்தகையதாக வேண்டுமென்பதையும், இலக்கிய உலகில் எழுத்தாளர் ஆய்வாளர்களிடையே உறவு இருத்தல் அவசியம் என்பதையும், சமகால இலக்

கியங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்படுதல் வேண்டும் என்பதையும் கூறினார்.

இவை அவரது விமர்சன நோக்குப் பற்றிய கணிப்புகளை எமக்கு எடுத்துக்காட்டுவனவாய் அமைக்கின்றன. இவ்வாறு அவர் ஒரு விமர்சகராக தொழிற்பட்டுள்ளதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

சிறுகதை, நாவல், நாடகம், நாட்டாரியல், கலைத்துறை, சமயம் போன்ற பல்வேறு துறைகளிலும் ஈடுபட்டவர் நம்மோடு வாழும், நினைவில் நிற்கும் சில மனிதர்களை அவர் சொல்லோவியமாகவும், சித்திரமாகவும் தந்துள்ளார். இத்தகைய முயற்சியில் சானா என்பவரும் ஈடுபட்டிருந்தார். இச்சித்திரங்கள் அங்கதவுணர்வினை வெளிப்படுத்துவனவாய் அமைகின்றன. இவற்றில் சமகாலவுணர்வு பிரதிப்பலிக்கப்பட்டுவதைக் காணலாம்.

சொல்லோவியமாக அமைந்தவை "பண்டிதர் பரமசிவம்" இது பத்துத் தொடர்களாக ஈழ நாட்டில் வெளிவந்தது.

(1) திரைப்படம் பார்த்த காதை (22.7.84), (2) உதைபந்தாட்டம் பார்த்த காதை (5.8.84) (3) செல்லாக்காசு பெற்ற காதை (19.8.84), (4) செருப்பு வாங்கிய காதை (26.8.84) (5) போட்டுக் கிடந்து எடுத்த காசுக் காதை (16.9.84), (6) புலுனிக்கு அபயம் அளித்த காதை (7.10.84), (7) பசுக் கன்றிற்குப் பால் கொடுத்த காதை (21.10.84), (8) மிதி வண்டி வாங்கிய காதை (4.11.84), (9) மனைவியை இழந்த காதை (11.11.84), (10) சிவபதம் எய்திய காதை (21.9.86)

"கோளாறு கோவிந்தர்" என்ற சொல் ஒவியமும் பத்துத் தொடர்களை கொண்டதாகும். (1)திரு அவதாரப் படலம் (வீரகேசரி 14.7.85), (2) வீடிழந்த படலம் (26.7.85) (3) திருமணப் படலம் (11.8.85) (4) குடும்பிப் போர்ப் படலம் (18.8.85) (5) கள்ளத்தோம்பு கோவிந்தரான படலம் (25.8.85), (6) புலவரான படலம் (1.9.85), (7) குடும்ப வாழ்க்கைப் படலம் (8.9.85), (8) நரம்பு நோய் கண்ட படலம் (15.9.85) (9) எல்லை விஸ்தரிப்புப் படலம் (29.9.85) (10) அகோவிந்தம் அடைந்த படலம் (13.10.85)

நடைச்சித்திரமாகவும் எழுதப்பட்டது சஞ்சீவிப் பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்துள்ளது. முதல் நான்கு தொடர்களும் சண்முகசுந்தரம் என்ற பெயரினாலும் ஏனைய தொடர்கள் கோகிலா மகேந்திரன் அவர்களாலும் வெளியிடப்பட்டது. (1) அவதாரப்படலம் (8.8.87), (2) திருமண வீட்டில் தொண்டு (15.8.87), (3) சாவு வீட்டில் தொண்டு (22.8.87), (4) விலக்குத் தீர்த்த படலம் (29.8.87), (5) கிராமியத்தொண்டுப்படலம் (26.9.87), (6) வைத்தியம் செய்த படலம் (3.10.87), (7) சரியைத்தொண்டு செய்த படலம் (10.10.87)

இவை அவரோடு பழகிய சிலரைப் பற்றியவை ஆகும். சிறுசிறு பகுதியாகக் காணப்பட்டாலும் வாசகர்களிடையே அங்கதவுணர்வினை உண்டாக்குவனவாக அமைந்துள்ளன. சமகாலச் சமூகத்தையும் அதில் காணப்பட்ட சிலரது வாழ்க்கையும் இவற்றில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு எழுத்தாளரான தமிழருவி சண்முகசுந்தரம் எழுத்துத் துறையின் பல்வேறு துறைகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளார். தனித்து ஒரு துறையில் மட்டும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளாது பல்வேறு துறைகளிலும் தனது ஆர்வத்தைச் செலுத்தியதன் மூலம் அவரது பன்முக வளர்ச்சி வெளிப்படுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. சிறுகதை, நாவல், நாடகம், வாழ்க்கை வரலாறு, கவிதை, கலைக்கட்டுரை, இலக்கியக்கட்டுரை, நூலாய்வு, சொல்லோவியம் போன்றவை இவர் எழுதிய பல்துறை ஆக்கங்களாகும்.

எனினும் சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் சிறப்பாகவும் விரும்பியும் ஈடுபட்ட துறைகளாக நாடகத்துறையும் மக்கள் கலைத்துறையும் அமைகின்றன. இவரது உணர்வில் முனைப்பாக நின்ற அம்சம் ஈழத்தின் சிறப்பாக யாழ்ப்பாண பிரதேசத்தின் பண்பாட்டம்சங்களை உலகறியச் செய்ய வேண்டும் என்பதேயாகும்.

நான்காம் இயல்

4. புலமைச் செயற்பாடுகள்

4. i. கலை

4. ii. இலக்கியம்

4. iii. கல்வி

த. சண்முகசுந்தரம் அவர்களது புலமைச்செயற்பாடுகள் சிலவும் காணப் படுகின்றன. எழுதுவதில் மட்டும் தனது ஈடுபாட்டினைச் செலுத்தாது தன்னால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்ததன் மூலமாகவும் கலை இலக்கியத் துறைக்குச் சேவைபுரிந்தார். இவரது இவ் ஈடுபாட்டை இவரோடு பழகியவர்கள், அறிந்தவர்கள் இவரைப்பற்றிக் கூறிய கருத்துக்களால் அறியமுடிகின்றது. இவர் சிறப்பாகவும் விரும்பியும் ஈடுபட்ட துறைகள் இரண்டு. ஒன்று நாடகத்துறை, மற்றும் மக்கள் கலைத்துறை. பின்னாளில் அவர் மக்கள் கலையிலேயே தனது முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தி யிருந்தார்.

4. i. கலை:-

இலங்கைக்கலைக்கழகத் தமிழ்நாடகக் குழு அங்கத்தவர்களுள் ஒருவராக இருந்து அக்குழு நடத்திய நாடகப் போட்டிகள், நாடக எழுத்துப் போட்டிகள், கருத்தரங்குகள் முதலியவற்றில் முழுமனதுடன் ஈடுபட்டு உழைத்தார். நாடகப் போட்டித் தெரிவுகளை நடாத்தியும் நாடகக்கலைஞர் பலரை அறிமுகம் செய்தும் கலையுலக வளர்ச்சிக்குத் தனது பங்களிப்பினைச் செய்தார். பல்கலைக்கழக மாணவரைக்கொண்டு அரங்கேற்றிய கூத்துநாடகங்களுக்குப் பல வகைகளில் உதவிகளும் இவரால் செய்யப்பட்டது. பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை ஆக்கிய நாடகங்களை அரங்கேற்றச் செய்யும் பணிகளுக்கு உந்து சக்தியாக இருந்தவர்களுள் இவரும் ஒருவர்.

பத்திரிகைக்கலை, ஒலிபரப்புக்கலை என்பவற்றின் செயற்பாட்டு நுட்பங்களை அறிவதற்கு அத்துறை தொடர்பான ஆர்வத்தை, ஈடுபாட்டினை தன்மாணவர் சிலருக்கு ஏற்படுத்தினார். நாட்டுக்கூத்து, கரகம், காவடி, கோலாட்டம், கும்மி, வசந்தன் பாட்டு போன்ற பொது மக்கள் கலைகளை ஒலிப்பதிவுநாடாக்களில் பதிவு செய்யும் பணியில் துணை வேந்தர் சு. வித்தியானந்தனிற்கு உறுதுணையாகவிருந்து கலைப் பாதுகாவலரானார்.

நாடகத்தெரிவிற் காகவும், கிராமியக்கலை நிகழ்வு ஒழுங்குகளுக்காகவும் கலைக்கழகம் சார்பில் வவுனியா, மன்னார், புதுக்குடியிருப்பு, முல்லைத்தீவு ஆகிய பகுதிகட்கும் யாழ்ப்பாணத்தின் கிராமப்புறங்களிற்கும் சென்று அங்கு மக்களிடையே பேணப்பட்டு வரும் கிராமியப்பாரம்பரியங்கள் பற்றி அறிந்து அவற்றை வெளியிடும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது.¹

இக்கருத்துக்கள் கலை இலக்கியத்தில் அவருக்கிருந்த தீவிர ஈடுபாட்டினை எமக்குக் கூறுகின்றன.

4.ii இலக்கியம்:-

பாடசாலையில் கடமையாற்றிய காலங்களில் அக் கல்லூரி சார்ந்த பல்வேறு விடயங்களிலும் தனது கவனத்தைச் செலுத்தி பாடசாலை வளர்ச்சிக்கும். மாணவர்களது உயர்ச்சிக்கும் உற்ற துணையானார். தெல்லிப்பளை மகாஜனாக் கல்லூரியில் அதிபராகக் கடமை ஆற்றிய காலத்தில் கல்லூரி மேல்வகுப்பு மாணவர்கள் கலை இலக்கியத் துறை தொடர்பாகத் தேர்ந்த இரசனையும், அறிவும் பெறவேண்டுமென்ற நோக்குடன் சிறந்தபணிகளைக் காலத்திற்குக் காலம் மேற்கொண்டார். அக் கல்லூரித் தமிழ்மன்றம் மூலம் திருமதி தையல்நாயகம் துரையப்பாபிள்ளை நினைவுக்கேடயத்திற்கான சிறுகதைப் போட்டியை நடாத்தி, அப்போட்டியில் இடம்பெற்ற முதல் ஆறு சிறுகதைகளையும் "இளமுல்லை" என்ற பெயரில் வெளியிட உதவினார். கல்லூரியின் சமூகவியற் கழகத்தின் பொறுப்பாளராக இருந்து யாழ் தொல்பொருளியற்கழகம் நடாத்திய பொருட்காட்சிக்கும் விரிவுரைக்கும் இவரது தலைமைப்பொறுப்பு உதவியது.² இவரால் உருவாக்கப்பட்ட மாணவர்பரம்பரை இன்று எழுத்தாளர்களாகவும், கவிஞர்களாகவும், விமர்சகர்களாகவும் திகழ்கின்றனர்.³

"தகவம்" என்ற அமைப்பு கலைஇலக்கியத் தொண்டு புரிபவர்க்கும், இலக்கியம் படைப்பவர்க்கும் படிப்பவர்க்கும் ஊக்கம் கொடுத்து வருவது. இவ்வமைப்பில் சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் நெடுங்காலமாக இருந்து, இலக்கிய ஊக்குவிப்பினையே தனது நோக்கமாகக் கொண்டு செயற்பட்டார். இது நவீன இலக்கியத்தில் அவருக்கிருந்த ஈடுபாட்டினை எடுத்துக்காட்டுவதாகும். நூற்பிரசாரப்பணிக்கு 'வேல்வெளியீட்டகமும், வள்ளுவப்பிரசாரத்திற்கு 'வள்ளுவர் மாமன்றமும்' உருவாக்கப்பட்டன.

இப்பொதுப்பணி மன்றங்களைக் கட்டியெழுப்பிப் பயனுள்ள அமைப்புக்களாக்க உழைத்தவர்களுள் இவரும் ஒருவர்.⁴

இலக்கியத்தில் தனது புலமையைச்செலுத்தியமை போன்று இறையீடு பாட்டிலும் நாட்டம் மிக்கவராகக் காணப்பட்டார். வானொலியில் சைவ நற்சிந்தனை மூலம் இதனை வெளிப்படுத்தினார். "உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கரியவன்" (9,10,11-10-80) "பீடுடைய பிரமா புரமேவிய பெம்மான்" (13,14,15,16-8-80).

இவரது அரசியல் ஈடுபாட்டினைத் தந்தை செல்வநாயகம் இவருக்கு அனுப்பியிருந்த கடிதங்கள் மூலம் தெரிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.⁵ பல்வேறு விதமான அரசியற்கொள்கைகளையும் ஆராய்ந்து தமிழருக்குத் தனியாட்சி வேண்டுமென்ற முடிவினைக்கொண்டிருந்தார். இவரது இவ் ஈடுபாடு பற்றித் “தந்தை செல்வாவும் தமிழறிஞர் சண்முகசுந்தரமும்” என்னும் தலைப்பில் நான்கு தொடர்கட்டுரைகளை மயிலங்கூடலூர் பி. நடராஜன் வெளியிட்டுள்ளார். இவர் இக்கட்டுரையின் முடிவுரையில் ‘இக்கட்டுரையின் நோக்கம் முழுமையாக இலக்கியம் சார்ந்தது, அரசியல் சார்ந்தது அல்ல’⁶ என்பதைக் கூறியுள்ளார்.

சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடான “இளங்கதிர்” இதழின் நிறுவக ஆசிரியர். அவர் தினகரன் ஏட்டின் ஆசிரியர் குழுவில் இடம்பெற்றுப் பத்திரிகைத்துறை அனுபவம் பெற்றவர். உலக அரசியலில் மிகுந்த ஆர்வம் உடையவர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் தந்தை செல்வாவின் அரசியல் நிலைப்பாட்டை முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டவர்.⁷

இவரது கட்டுரையைத் தரமான பாடநூல்களைப் பயின்ற பட்டதாரி ஆசிரியர்களின் புலமை சார்ந்த கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தது என்பது செல்வாவின் கடிதத்திலிருந்து புலனாகிறது.⁸

தொடக்ககாலத்தில் தமிழரசுக்கட்சியின் வளர்ச்சிக்காகத் தீவிரமாக உழைத்த சண்முகசுந்தரம் அவர்கள், பின்னாளில் சில இளந்தலைவர்களின் நடத்தையிற் கொண்ட அதிருப்தி காரணமாக ஒதுங்கியிருந்தார். எனினும் தந்தை செல்வா மீது அவர் கொண்டிருந்த அன்பும் மதிப்பும் இறுதிவரை நிலைத்திருந்தது.⁹

“தமிழருவி” தனித்தமிழ்ச்சார்புடையவர். எனினும் அவரது நடை அதனால் செயற்கைத்தன்மை பெற்றுவிடவில்லை. இத்தகைய நடை உருவாக்கத்தின் மூலத்தைப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையுடன் அவர் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டின் அடிப்படையிற் காணலாம். ‘கல்வியும் பத்திரிகை அனுபவமும் மிக்க சுதந்திரமான விமர்சகர்’ என்று தமிழரு வியைத் தந்தை செல்வா போற்றியுள்ளார்.¹⁰

சண்முகசுந்தரம் அண்ணா, பாரதிதாசன் போன்றோரில் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவர். தெல்லிப்பளை மகாஜனாக்கல்லூரியில் ஒரு காலத்தில் திராவிடரியக்க நூல்களைப் பறிமுதல் செய்வது மாணவர் தலைவர்களின்

கடமைகளில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது. தமிழருவி அவர்கள் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்று நூலகப் பொறுப்பாசிரியரானதும் தம் நூலகத்தில் திராவிட இயக்கத்தினரின் தரமான நூல்கள் இடம்பெற்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே அண்ணாவின் பகுத்தறிவுக்கருத்துக்களை இவர் வெளிப்படுத்தியதில் வியப்பேதுமில்லை."

இவை சண்முகசுந்தரம் அவர்களது தமிழின உணர்வையும், இலக்கியத்தில் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டினையும் அறியத்தருவனவாக அமைந்துள்ளன. தமிழ்மொழியின் மீது கொண்டிருந்த பற்றுதலை "ஆரியமும் தமிழும்" என்ற கட்டுரையின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.¹²

4.iii கல்வி:-

கலைப்பட்டதாரியும், டிப்ளோமாப்பட்டதாரியுமான சண்முகசுந்தரம் அவர்களைக், கல்வித்துறையிலே தேர்வுநடைமுறைகளைப் பரவலாக்கும் முன்னோடித் திட்டம் குடியியற் பாடத்தேர்வாளராகத் தேர்ந்தெடுத்தது (1972இல்). ஆறாம், ஏழாம், எட்டாம் தரங்களிற்கான "குடியுரிமைக்கல்வி", எட்டாந்தரத்திற்கான "புதுமுறைச்சரித்திரம்" ஆகிய பாடநூல்களின் இணையாசிரியராகக் கடமைபுரிந்தார்.¹³ இவை அவரது கல்வித்துறை ஈடுபாட்டினை வெளிப்படுத்துவனவாகும்.

இவ்வாறு கலை, இலக்கியம், கல்வி போன்றவற்றில் தனது புலமையைச் செயற்படுத்திய தமிழருவி ஈழத்து தமிழ்க்கலை இலக்கிய உலகில் கவனிக்கப்பட வேண்டியவர்களுள் ஒருவராகின்றார்.

இவரின் பிரதான சாதனைகள் என எதிர்ப்பு மறுப்புக்கு இடமின்றி முன் வைக்கப்படவேண்டியன நான்கு உள்ளன. முதலாவது, பாவலர் துரையப் பாபிள்ளையின் மீள்கண்டுபிடிப்பாகும். இவரைப் பற்றிய ஆய்வுகள் காரணமாக நாவலருக்குப் பின்வந்த காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்பட்ட மத, கல்வி, சமூக நிகழ்வுகள் பற்றிய தெளிவான விளக்கமும் வரலாற்று முக்கியத்துவமும் கிடைத்தன.

இரண்டாவது, அவரது எழுத்து ஈடுபாடு ஆகும். நாவலர் தரும் மேலாண்மை காரணமாக அழுத்தம் பெறாது போன சில பெரும்பாரம் பரிய அம்சங்களும், இந்தப் பெரும்பாரம்பரிய அம்சங்களின் தளமாக அமைந்த சில சிறுபாரம்பரிய விடயங்களும் வற்புறுத்தப்பட்டன.

மூன்றாவது, வன்னிப்பிரதேசத்தின் பண்பாட்டு மீள்கண்டுபிடிப்புக்கு

அவர் ஆற்றிய நிமித்தகாரணப்பணிகளாகும். அவர் ஒழுங்குசெய்து இலங்கைக் கலாசாரப்பேரவையின் தமிழ்க் கலைக்குழு 1975 இல் நடத்திய வன்னிவளநாட்டுக்கலைவிழாவும், அவ்விழா பற்றிய விமர்சனங்களும் வன்னிப்பிரதேசத்துக் கலைகளின் செம்மை, வன்மை பற்றிய ஆய்வுக்குக் காரணமாக அமைந்தன.

நான்காவது, தகவத்தின் சின்னமாய் அமைந்தமை.¹⁴ இச்சாதனைகளின் முக்கியத்துவம் அவரை ஒரு சிறந்த கலைப்பண்பாட்டு ஆய்வாளனாகவும், எழுத்தாளனாகவும் எமக்கு அறியத்தருகின்றன.

ஐந்தாம் இயல்

5. சண்முகசுந்தரத்தின் வாழ்க்கை நோக்கு

பல்கலைக்கழகக் கல்விப்பாரம்பரியமும் பாரம்பரியக் கல்விப் பின்னணியும் ஒருசேர வாய்க்கப்பெற்ற ஈழத்தமிழறிஞர்களில் 'தசம்' என்று அழைக்கப்படும் தம்பு சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத் தக்கவர். ஈழத்துக்கலை இலக்கிய விமர்சகர்களுள் மூத்த தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்.¹ ஆசிரியராயும்-பத்திரிகை ஆசிரியர், போதனாசிரியர், நூலாசிரியர், பதிப்பாசிரியர் - கல்லூரி அதிபராயும், ஆய்வாளராயும் விளங்கியுள்ளார் அவர்.

இவரது முயற்சிகள் யாவும் முன்னோடி முயற்சிகளாக அமைந்துள்ளன. இம்முயற்சியானது, இனி வரப்போகின்ற ஆய்வாளர்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமையும். இவரது வாழ்க்கையும் கலையின் மறுமலர்ச்சி, கல்வி போன்றவையும் பிணைந்து வளர்ந்துள்ளன. மக்கள் கலைச் செல்வத்தின் பாதுகாவலராய் விளங்கியுள்ளார். பொதுமக்களின் வாழ்க்கையினை நன்கறிந்து கொண்டு அவர்களின் வாழ்வினை வளம்படுத்தும் முயற்சியாளனாகவும் தொழிற்பட்டார். பொதுமக்களது தொடர்பை எப்போதும் வளர்த்து வந்துள்ளார். வானொலியிலும் பொது மேடையிலும் நன்கு பேசும் ஆற்றலும் இவரிடம் காணப்பட்டது.

ஈழத்தின் கலை இலக்கியவரலாற்றில் இடம்பெறாது போயிருந்த கலைப் பாரம்பரியங்களை மீட்ட அவர், அவற்றிற்கு நிரந்தரமானதொரு இடத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்து அவற்றைக் கலையுலகம் அறியச் செய்தவர்களுள் இவரும் ஒருவராவார்.

'எப்படியும் வாழலாமென்றிராது இப்படித்தான் வாழவேண்டும்' என்று திட்டம் வகுத்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவர் தசம். கல்வியின் நோக்கம் கடவுளை அடைதல் என்ற கருத்தை எப்பொழுதும் வலியுறுத்தி வந்துள்ளார். தான் நம்பிய வாழ்க்கை நெறியில் பிறழாது தனக்கென ஒரு தனித்துவமான பாதையை வகுத்துக் கொண்டதன் காரணமாகப் பலரினதும் பாராட்டுக்கள் அவருக்குக் கிடைக்கப்பெற்றன.

இவை 'தமிழருவி சண்முகசுந்தரம்' என்ற நூலில் பல்வேறு அறிஞர்களாலும் கூறப்பட்ட கருத்துக்களாகும்.

பேராசிரியர்கள் க. கணபதிப்பிள்ளை, சு. வித்தியானந்தன் போன்றோரை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தவும், எழுதவும், கலைத் தொண்டில் ஈடுபடவும் முயற்சித்துள்ளார். அவரின் வாழ்க்கையும் பலதுறைப் பணிகளும் இக்கூற்றுக்குச் சான்றாக அமைகின்றது.

தனது வாழ்நாளின் பெரும்பாகத்தை கல்விக்கும் கலை இலக்கியத் துறைக்கும் செலவிட்ட சண்முகசுந்தரம் அவர்களின் உணர்வில் முனைப்பாக நின்ற அம்சம் ஈழத்தின் சிறப்பாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் பண்பாட்டம்சங்களை உலகறியச் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆர்வமேயாகும். அவரெழுதிய இருபதுக்கு மேற்பட்ட ஆக்கங்களில் இதனை நாம் அவதானிக்கலாம். இறுதிக்காலப் பகுதியில் அவர் தஞ்சாவூர்த் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழத்தின் சிறப்பு ஆய்வாளராகக் கௌரவம் பெற்று நிகழ்த்தி வந்த ஆய்வும் ("யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் கலைகள்") இதனையே புலப்படுத்தி நிற்கின்றது.

இவரது இவ்வுணர்வும் பணிகளும் எதிர்காலத் தமிழியல் ஆய்வில் உரிய கவனத்தைப் பெறமுடியும். ஈழத்துப் பாரம்பரியத்தினைத் தமிழ் நாட்டில் நிலைநிறுத்தும் அவரது நோக்கம் நிறைவேற்றப்படும். காலத்தின் தேவையுணர்ந்து கலைஇலக்கியத் தொண்டு புரிந்த அவரது பணிகள் ஆய்வு செய்யப்படுதல் அவசியமாகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

முதலாம் இயல்

1. த. சண்முகசுந்தரம், கலைமகிழ்நன் பக்.1. * வாழ்க்கைவளம் தொடர்பான தகவல்கள் மயிலாங்கூடலூர் பி. நடராஜனிடமிருந்தும் 'தமிழருவி சண்முகசுந்தரம்' என்ற நூலிலிருந்தும் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டவையாகும்.

இரண்டாம் இயல்

1. பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், தமிழியற் சிந்தனை பக். 30
2. த. சண்முகசுந்தரம், மாருதப்புரவல்லி கப்பற்பாட்டு ஆசிரியர் பதிப்புரை.
3. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, "கலைவிழாவும் ஒருமையுணர்ச்சியும்" தினகரன் 24.11.75.
4. தமிழியற் கட்டுரைகள் பக். 34.
5. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, "கூத்தும் நடனமும்" தமிழ்க்கலை.
6. கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன், "ஈழத்துத்தமிழ்கவிதை வளமும் வரலாறும்" ஈழநாடு 5.4.87.
7. தினகரன் 24.11.75
8. த. சண்முகசுந்தரம், வாழ்வு பெற்றவல்லி சு. வித்தியானந்தனின் அணிந்துரை.
9. த. சண்முகசுந்தரம், பூதத்தம்பி ஆக்கியோன் குறிப்புரை.
10. மனோன்மணி சண்முகதாஸ், சி.வை.தா. ஓர் ஆய்வு நோக்கு பக். 4.
11. த. சண்முகசுந்தரம், "யாழ்ப்பாணத்தில் நடக்கும் ஏட்டு வேட்டை" தினகரன் 17.1.82.
12. த. சண்முகசுந்தரம், இறங்கணியவளை குருநாதர் மான்மியம் பக். 2.
13. அதேநூல் பக். 5-6.
14. த. சண்முகசுந்தரம், குருவிச்சி நாய்ச்சி சலிப்பு பக். 6-7.
15. த. சண்முகசுந்தரம், மாருதப்புரவல்லி கப்பற் பாட்டு பக். 7.
16. "ஈழத்துத்தமிழ்கவிதை வளமும் வரலாறும்" ஈழநாடு 17.5.87.
17. த. சண்முகசுந்தரம், இசையும் மரபும் பக். 2.
18. த. சண்முகசுந்தரம், கலையும் மரபும் பக். 1.
19. இசையும் மரபும் பக். 4.
20. தமிழருவி சண்முகசுந்தரம் பக். 59.

மூன்றாம் இயல்

1. தமிழியற் கட்டுரைகள் பக். 51.
2. த. சண்முகசுந்தரம், மீனாட்சி பதிப்புரை
3. தமிழியற் கட்டுரைகள் என்ற நூலில் ஈழத்துத்தமிழ்ச் சிறுகதைகள் பற்றிக் கூறிய கா. அருணாசலமோ, ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் கனக. செந்திநாதனோ இவரது சிறுகதைகள் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை.
4. நா. சுப்பிரமணியன், ஈழத்துத்தமிழ் நாவல் இலக்கியம் பக். 136.
5. மீனாட்சி பதிப்புரை.
6. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் பக். 148.
7. மீனாட்சி பதிப்புரை
8. க. சொக்கலிங்கம், ஈழத்துத் தமிழ் நாடக இலக்கிய வளர்ச்சி பக். 156.
9. அதே நூல் பக். 160-161.
10. அதே நூல் பக். 168.
11. த. சண்முகசுந்தரம், கலையருவி கணபதிப்பிள்ளை சில நினைவுகள் பக். V-VI.
12. பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ், "கிராமியக்கலைகளை நவீனப்படுத்துதல்" பக் 58-59.
13. பக். 27-35, 36-41.
14. பக். 11-19, 20-26.
15. பக். 25-32.
16. பக். 5-16.
17. பக். 1-10.
18. பக். 17-24.
19. தமிழருவி சண்முகசுந்தரம் பக். 62.
20. வீரகேசரி 7.3.80.
21. வீரகேசரி 25.4.82.
22. வீரகேசரி 15.1.84.
23. சண்முகசுந்தரம் அவர்களது கட்டுரை 23.8.81 தினகரனிலும் நுஃமானது கட்டுரை 6.9.81 இலும் அதன்பின் 20.9.81 இல் சண்முகசுந்தரம் அவர்களது கட்டுரையும் காணப்படுகிறது. இக்கட்டுரைகள் வாதப்பிரதி வாதமாக அமைந்துள்ளன.

நான்காம் இயல்

1. தமிழருவி சண்முகசுந்தரம் பக். 42.
2. பிரசுரம் 5.10.73.
3. க. வேல்அமுதன், ஆ. சிவநேசச்செல்வன், பொ. இரகுபதி, க. நாகேஸ்வரன், ம. பார்வதிநாதசிவம், பி. நடராஜன், என். சண்முகலிங்கன், எம். சண்முகலிங்கன், கோகிலா மகேந்திரன் போன்றோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.
4. தமிழருவி சண்முகசுந்தரம் பக். 53.
5. தந்தை செல்வாவின் இருபத்தைந்து கடிதங்கள் சண்முகசுந்தரம் அவர்களால் பாதுகாத்து ஒட்டுப்புத்தமாக ஆக்கிவைக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டு கடிதங்கள் தவிர்ந்த ஏனையவை ஆங்கிலத்திலேயே அமைந்துள்ளன.
6. ஈழநாடு 6.9.87.
7. ஈழநாடு 19.7.87.
8. ஈழநாடு 2.8.87.
9. ஈழநாடு 2.8.87.
10. ஈழநாடு 6.9.87.
11. ஈழநாடு 9.8.87.
12. இளங்கதிர் 1948-49 இதழ். ஆசிரியர் குறிப்புரை
13. மயிலங்கூடலூர் பி. நடராஜன் அவர்களால் தரப்பட்ட தகவலாகும்.
14. தமிழருவி சண்முகசுந்தரம் பக். 59.

ஐந்தாம் இயல்

1. தமிழருவி சண்முகசுந்தரம் பக்.24.

பின்னிணைப்பு 1

1. சிறுகதைகளின் பட்டியல்

1. கடவுளே-இளங்கதிர் 1949
2. நாயும் தத்துவஞானமும்-இளங்கதிர் 1949
3. கழிவிரக்கம்-இளங்கதிர் 1949
4. தங்கப்பதக்கம்-தினகரன் 19.11.50
5. இராசவம்சரத்தம்-தினகரன் 26.8.51
6. வறுமையின் வேதனை-சுதந்திரன் 3.6.57
7. தனிப்பிறவி-கலைக்கண் 23.3.73
8. கந்தையுள் கனிந்த காதல்-கலைக்கண் 23.8.73
9. தாய்மை வெள்ளம்-சங்கமம் 1974
10. வீட்டுக்கணக்கு-தினகரன் 24.2.80
11. இவர்களுக்காக நான் வாழ்வேன்-சிந்தாமணி 30.1.80
12. காட்டுக்கோழி-ஈழநாடு 3.2.80
13. நடாத்துநர் வாழ்க்கை நடாத்துகிறார்-ஈழநாடு 30.3.80
14. உறவுகள் தொடர்கதை-சிந்தாமணி 11.5.80
15. மண்ணை உண்ட மாயவன்-ஈழநாடு 26.10.81
16. சுமை இறங்கிய சுகம்-சிந்தாமணி 16.8.81
17. இறுதி ஓட்டம்-சிந்தாமணி 12.9.82
18. புகையும் புகைச்சலும்-தினகரன் 28.11.82
19. பழஞ்சோறு-தினகரன் 25.11.84
20. களப்பலி-வீரகேசரி 12.6.85
21. பூவரசுமரத்து பூதம்-வீரகேசரி 2.3.86
22. ஒரு பிடி மண்
23. தப்பியது வித்தை-வானொலி
24. தேவன் தேடுகின்றான்-கையெழுத்து பிரதி

2. நாவலின் பட்டியல்

1. மீனாட்சி 1953 நூல்வடிவம்
2. ஆசை ஏணி-சுதந்திரன் 20.6.54 (ஓராண்டு வரை)
3. நாகமணி-தினகரன் 8.6.81-9.7.81 வரை
4. விதியின் கை-சிலம்பொலி?
5. அணையாத அகல் விளக்கு-கையெழுத்துப்பிரதி

3. நாடகங்களின் பட்டியல்

1. வாழ்வு பெற்ற வல்லி-1962 நூல்வடிவம்
2. பூதத்தம்பி-1964 நூல்வடிவம்
3. இறுதிமூச்சு-1965 நூல்வடிவம்
4. குணமகன்-1955 நூல்வடிவம்
5. இளைப்பாறினார் இளையத்தம்பி
6. அறிவு கொளுத்திய அமரர்
7. நான் யார்?
8. பெண் பாவை

பின்னிணைப்பு 2

நூற்பட்டியல் (காலவரிசைப்படி)

1. வாழ்வு பெற்ற வல்லி-மகா வித்துவான் கணேசய்யர் சங்கம் மாவட்டபுரம் 31.7.1962
2. பூதத்தம்பி ஷை. மாவட்டபுரம், 31.1.1964
3. இறுதிமூச்சு ஷை மாவட்டபுரம் 31.1.1965
4. கலையும் மரபும்-கலைப் பெருமன்றம், அம்பளை, தெல்லிப்பளை, 14.1.1974
5. மீனாட்சி ஷை, தெல்லிப்பளை 24.4.1974
6. கலையருவி கணபதிப்பிள்ளை சில நினைவுகள் ஷை, தெல்லிப்பளை, மார்கழி 1974
7. இசையும் மரபும் ஷை, தெல்லிப்பளை, மார்கழி 1974
8. மாருதப்புரவல்லி கப்பற்பாட்டு-மறுமலர்ச்சிப் பாதையில் மக்கள் கலைகள்1, அருள் வெளியீட்டகம், மாவைக் கந்தசாமி கோவிலடி, தெல்லிப்பளை 20.10.1980.
9. இறங்கணியவளை குருநாதர் மான்மியம்-ம.பா.ம.க.2, ஷை தெல்லிப்பளை, 30.10.1980
10. மாவை முருகன் காவடிப் பாட்டு-ம.பா.ம.க.3.ஷை, 10.8.1981
11. வன்னிநாய்ச்சியார் மான்மியம்-ம.பா.ம.க.4. ஷை, தெல்லிப்பளை, 1.9.1981
12. யாழ்ப்பாணத்து இசை வேளாளர்-ஷை, தெல்லிப்பளை, 1.10.1982
13. காகப்பிள்ளையார் மான்மியம்-ம.பா.ம.க.7. ஷை, தெல்லிப்பிளை, 15.8.1953
14. குருவிச்சிநாய்ச்சி சலிப்பு வன்னியியல் 1 ஷை, தெல்லிப்பளை, 30.9.1983
15. யாழ்ப்பாணத்து வீரசைவர்-ஷை, தெல்லிப்பளை, 15.10.1983

16. வன்னிவள நாட்டின் புதுக்குடியிருப்புக் கூத்தும் மரபும் வன்னியியல் 2, ஷை, தெல்லிப்பளை, 11.11.1983
17. சிவனே போற்றி குகனே போற்றி ஷை, தெல்லிப்பளை, 25.4.1984
18. நாட்டார் இலக்கியத்தில் மழை யிரங்கிப் பாடல் ஷை, தெல்லிப்பளை, 30.1.1984
19. கலை மகிழ்நன்-மணிவிழாக்கழகம், தெல்லிப்பளை, மே, 1984
20. ஈழத்துச் சித்தர் சிந்தனை விருந்து-அருள் வெளியீட்டகம், மாவைக் கந்தசுவாமி கோவிலடி, தெல்லிப்பளை, 30.5.1984
21. சிவத்தமிழ்ச் செல்வம்-மணிவிழாச்சபை, தூர்க்காபுரம், தெல்லிப்பளை, 7.1.1985
22. யாழ்ப்பாணத்து மாட்டுவண்டிச் சவாரி-அருள் வெளியீட்டகம், தெல்லிப்பளை, 25.5.1986
23. வள்ளி திருமண வேட்டைப் பாடல் ஷை, தெல்லிப்பளை, 1.7.1986
24. கண்ணகி அம்மன் கஞ்சிவார்ப்புத் தண்டற் பாட்டு-ம.பா.ம.க.5. அருள் வெளியீட்டகம், தெல்லிப்பளை, 30.3.1983

நூற்பட்டியல் (உசாத்துணை நூல்கள்)

நூல்கள்

1. பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் தமிழியற் சிந்தனை, முத்தமிழ் வெளியீட்டுக்கழகம் யாழ்ப்பாணம் 1979
2. நா. சுப்பிரமணியன், ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் ஷை, யாழ்ப்பாணம் 1978
3. க. சொக்கலிங்கம், ஈழத்துத் தமிழ் நாடக இலக்கியம், ஷை, யாழ்ப்பாணம் 1977
4. தமிழருவி சண்முகசுந்தரம் அருள் வெளியீட்டகம், மாவைக் கந்தசுவாமி கோவிலடி, தெல்லிப்பளை, 1986
5. தமிழியற் கட்டுரைகள் பூநீ சுப்பிரமணிய புத்தக சாலை, யாழ்ப்பாணம் 1982.

பத்திரிகைகள்

1. ஈழநாடு வாரமலர் 1987
2. தினகரன் 1975

சஞ்சிகை

1. "கிராமிய கலைகளை நவீனப்படுத்தல்" ஆய்வு, காலாண்டிதழ் 12 ஏப்ரல்-ஜூன் 1987.

நின் புகழ் நிலைக்கும்

வாழிய நின்புகழ் வாழிய நின்புகழ்
 வண்டமிழ்ப் பற்றும் வளர்கலைப் பற்றும்
 கொண்ட மேலோய் வாழிய நின்புகழ்
 தனித்தமிழ் வளரவும் தமிழ் இசை வளரவும்
 அல்லும் பகலும் அயரா துழைத்தனை
 நாவல் சிறுகதை நாடகம் ஆய
 பல்கலை இலக்கியப் பணியினால் உயர்ந்தனை
 சாகித்திய மண்டத்தின் பரிசை
 இருமுறை பெற்றனை யாவரும் உவப்புற
 ஆசிரியத் தொழில் தன்னிலே நீதான்
 ஆண்டுகள் பலவாய்ச் சிறப்புற உழைத்தனை
 நின்னிடம் கற்றோர் வைத்தியர் ஆயினர்
 பொறிஇய லாளர் ஆசிரியர் என
 இன்னும் பல்துறை தம்மிலும் உள்ளனர்.
 சுற்றத் தவர்பாற் பற்று நீ கொண்டனை
 வேண்டும் உதவிகள் யாண்டும் புரிந்தனை
 நண்பர் தம்மையும் பண்புடன் பேணினை
 எல்லோர்க்கும்மே இனியனாய் வாழ்ந்தனை
 ஆங்கிலப் புலமையும் அருந்தமிழ்ப் புலமையும்
 மொழிபெயர்ப்பாற்றலும் சொந்தமாய்க் கொண்டனை
 எப்பணி தன்னை மேற்கொண்டிடினும்
 அப்பணி தன்னைச் சிறப்புடன் ஆற்றுவை
 இன்று நீ விண்ணகம் எய்தினும் நின்புகழ்
 என்றுமே நிலைக்கும் என அறிந்தனமே!

-புலவர் ம. பார்வதிநாதசிவம்

தமிழருவி சண்முகசுந்தரம் மலரிலிருந்து.....

.....ஈழத்து தமிழ்க்கலை, இலக்கிய உலகில் சண்முகசுந்தரத்தின் பிரதான சாதனைகள் என எதிர்ப்பு மறுப்புக்கிடமின்றி முன்வைக்கப்பட வேண்டியன நான்கு உள்ளன.

முதலாவது, பாவலர் துரையப்பா பிள்ளையின் மீள் கண்டுபிடிப்பாகும். சண்முக சுந்தரம் இல்லையேல் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையின் எழுத்துக்கள் அச்சேறியிருப்பது சிரமமே. மேலும் துரையப்பாபிள்ளை பற்றிய ஆய்வுகளை எவ்விதம் ஊக்கினார் என்பது எமக்குத் தெரிந்த உண்மையாகும். இந்த ஆய்வுகள் காரணமாக நாவலருக்குப் பின் வந்த காலப் பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்பட்ட மத, கல்வி, சமூக நிகழ்வுகள் பற்றிய தெளிவான விளக்கமும் வரலாற்று முக்கியத்துவமும் கிடைத்தன.

இரண்டாவது, சண்முகசுந்தரம் அவர்களின் எழுத்து ஈடுபாடாகும். இந்த எழுத்து ஈடுபாடு, யாழ்ப்பாணத்துப் பண்பாட்டு வரலாற்றை எழுதுவதற்கான மூலங்களாக, பிரச்சினை மையங்களாக அமைந்துள்ளவை. “நாவலர் தரும்” மேலாண்மை காரணமாக அழுத்தம் பெறாது போன சில பெரும் பாரம்பரிய அம்சங்களும் (வீர சைவ மரபு, இசைப்பாரம்பரியம் முதலானவை) இந்தப் பெரும் பாரம்பரிய அம்சங்களின் தளமாக அமைந்த சில சிறு பாரம்பரிய விடயங்களும் (குளுத்திப் பாட்டு முதலியன) திரு. சண்முக சுந்தரத்தாற் சிறுச்சிறு நூல்களாக எடுத்து வற்புறுத்தப்பட்டன. இவை இனி வரன்முறையாக ஆராயப்பட வேண்டும்.

மூன்றாவது, வன்னிப் பிரதேசத்தின் முக்கியமாக, முல்லைத்தீவுப் பிரதேசத்தின் பண்பாட்டு மீள் கண்டுபிடிப்புக்கு அவர் ஆற்றிய நிமித்த காரணப் பணிகளாகும். இதுபற்றி முன்னரும் வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளது. அவர் ஒழுங்கு செய்து இலங்கை கலாசாரப் பேரவையின் தமிழ்க் கலைக்குழு 1975 இல் நடத்திய வன்னிவள நாட்டு கலைவிழாவும், அவ்விழாபற்றிய விமர்சனங்களும் வன்னிப் பிரதேசத்துக் கலைகளின் செம்மை, வன்மை பற்றிய ஆய்வுக்குக் காரணமாக அமைந்தன.

நான்காவது, அவர் தகவத்தின் சின்னமாய் அமைந்தமை. இது நவீன தமிழிலக்கியத்தில் அவருக்குள்ள ஈடுபாட்டினை எடுத்துக் காட்டுவதாகும்....

—பேராசிரியர் **கார்த்திகேச சிவத்தம்பி**

தலைவர்

நுண் கலைத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்

